

אוצרות התורה

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

כ"ה באדר תשפ"ו | שבת קודש | גלוזן 192

פרשת ויקהל פקודי - החודש

מנחם מנדל הכהן שמואל'י שליט"א

וביזם השביעי יהיה לכם קדש
שבת שבתון לה'

משולחן המלך
עמוד 3

זוהר על הפרשה
עמוד 8

שרפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצית	ר"ת
17:10	17:50	18:22	19:04
17:29	17:49	18:21	19:03
17:30	17:50	18:21	19:04
17:28	17:48	18:20	19:01

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - כ"ו אדר

כו. עובדיה הנביא, קבור בדובב | רבי יהושע אלעזר הכהן חמד, מח"ס ולבש הכהן | רבי משה מאיר מנשרווי מחסידי בית אל, תשי"ז | רבי יעקב כהן השלישי אב"ד גפצה, תשכ"ז | רבי עודא ציון מלמד, מח"ס מילון עברי ארמי, תשנ"ד

יום שני - כ"ז אדר

כו. רבי רפאל משה בולא, מח"ס גט מקושר | רבי שלמה אלישב בעל הלשם, תרפ"ו | רבי חיים סינאוני, מח"ס מקום מקדש, תשל"ט | רבי חיים פנחס שיינברג, ר"י תורה אור, תשע"ב | הרבנית שרה שניר, מוסדת בית יעקב

יום שלישי - כ"ח אדר

כח. רבי מרדכי חברוני ר"מ ישיבת חברון ירושלים, תשמ"ו | רבי אשר שולמן רב בטבריה | רבי יום טוב גל' השני הי"ד, תרנ"א | רבי שמואל הלוי קליין, מח"ס מחצית השקל, תקס"ז | רבי אליעזר גולדשמידט חבר ביה"ד הרבני העליון, תשנ"ב | רבי שמואל הלוי קליין, מח"ס מחצית השקל, התקס"ז | רבי אברהם הכהן פמינטיל, מח"ס מנחת כהן

יום רביעי - כ"ט אדר

כט. רבי אברהם שאג | רבי יעקב קמינצקי ראש ישיבת תורה ודעת, תשמ"ו | רבי יהודה ליאון כלפון ראב"ד טיטואן | רבי מאיר ועקנין רבה של טבריה, מח"ס ויאמר מאיר, תשל"ה | רבי חיים שמואל בירנבוים, מח"ס מעשה חושב על שער המלך | רבי שלמה מרדוסק בעל תפארת שלמה, תרכ"ו | רבי יעקב קמינצקי, ר"י תורה ודעת, תשמ"ו | רבי אליהו רוטנמנר מנהל ומייסד מוסדות אור יוסף צרפת | רבי גרשון ליברמן ראש ישיבת אור יוסף נובהרדוק צרפת, תשנ"ז

יום חמישי - א' ניסן

א. רבי חיים דוד אלקלעי מחכמי המקובלים בירושלים | רבי שמריה קטריבס, מח"ס זכר צדיק | רבי שלמה סאלם מחו"ר אר"ץ, תשל"ח | רבי אלימלך מגראדזיסק, מח"ס אמרי אלימלך, תרנ"ב | נדב ואביהוא, בני אהרן הכהן, ב' תמ"ט | עובדיה הנביא, קבור בדובב | התנא רבי דוסא בן הרכינס | רבי מסעוד בכור בן שמחון, מגאוני צפת, התש"א

יום שישי - ב' ניסן

ב. רבי שלום דוב האדמו"ר מהרש"ב מחב"ד, תר"פ | רבי יעקב יוסף וורסקי האדמו"ר מסיקווא, תשכ"ח | רבי ברוך אביו של מהר"ם מדרטנבורג | רבי אליהו דוד מאוזון, מח"ס בן יכבד אב

יום שבת - ג' ניסן

ג. רבי יחיאל מיכל מהגיד הקדוש מזולטשוב | רבי אריה לייב גרוסנס, מח"ס לב אריה, תשנ"ז | רבי אליהו מאיר פינקל, ישיבת מיר

מופדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה גם בטבעות מספיק טוהר הנערך מדי יום ע"י מיר"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 א כואטסאפ

לעריכת אוברות

באמצעות צדדיים של אברכי ירבעי הושיבה כולל סעודת דרכי תורה וקדיש בילי תיעוד שישלח אליהם

שלוחה 7 א כואטסאפ

הידור מצווה

הצבת לספרי תורה, תפילין ועיבודי כקידוד של מיר"ר שליט"א וכן כל ספרי מיר"ר

שלוחה 5

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקדוד ללא שניות טיספים

שלוחה 7

קביעת פגישה למור

אך ורק דרך הטלפון

שלוחה 6

כולל לאברכים מציינים החזקת אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחתו

בית הכנסת זמני תפילות ושירי תורה שאל את הבט או היכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת ספרים
ניתן להקדיש לע"פ

תהלים לילדים
להזכרת שמות בלימוד התהלים
לילדים שלוחה 8

חלקת ספרי האור הזמני
ללא עלות שלוחה 4

לכבלת ההלכה
הזמנית כ-12 דק'
של הלכות יש לעלוף בקשה
בזאצאפ

בית הוראה
שאלות אקטואליות
בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה
לכתורים
תפארת התורה שלוחה 9

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

03-55200004 | www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים

טע'מון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-371829

טלפון צה"ל שואל יוסף
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מסירים ומעשיות השווים לכל נפש הנערכים משולחן המלך מתוך שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נרדי הי"ד

'מסיבה עם החטא'

למדנו בפרשה הקודמת על 'חטא העגל', איך משה רבנו עולה למרום להביא את שני לוחות הברית, ועדיין כשהוא בידו, אומר לו הקדוש ברוך הוא: 'לך רד כי שיחת עמך... עשו להם עגל מסכה'. יוצא אם כן, כשהיה משה רבנו במרום, כבר ידע שחטאו בעגל.

אז השאלה היא, מדוע ירד עם הלוחות? האם ירד בשביל לשבור אותם? היה משאיר אותם למעלה. אם כן, למה הביא משה רבנו את הלוחות?

אלא משה חשב שעדיין יהיה אפשר לתת להם את הלוחות אפילו שהם טעו בעגל, ואפשר להחזיר אותם בתשובה.

אך כשיירד, שבר את הלוחות, כי ראה שלא רק שחטאו, אלא שגם עושים מחולות, שירים, ריקודים, מסיבות... וכשראה את זה, שבר את הלוחות. זה כבר לא רק 'חטא העגל', אלא זה 'מסיבות' עם החטא. זה כבר עמוק מדי.

'הטיעון העוצמתי של יצר הטוב'

כשאדם עולה למעלה לעולם העליון אחרי 120 שנה, בא יצר הרע ואומר: 'ריבוננו של עולם, האדם הזה מראשו ועד רגליו אין בו מתום, וכולו מלא עוונות. אין רגע בלי עוונות'. מה יעשה עכשיו יצר הטוב? איזה פתרון פה יהיה לו?

אלא, אומר יצר הטוב - 'ריבוננו של עולם, הוא היה אנוס, יצר הרע פיתה אותו. ריבוננו של עולם, ראית אדם שהולך וחוטא ועושה חנינה??

נניח שעושה ברית מילה או פדיון לבן שלו, ולוקח אולם ותזמורת ואיזה שמחה עושה... אבל כשעושה איזה עוון, לוקח תזמורת??'. וזה טענה חזקה של היצר הטוב וזה דוחה את כל הבעיות. ועכשיו ירד משה רבנו והוא רואה את הריקודים והמחולות, ואין לו פתרון פה.

לכן, כתוב במדרש, שפרחו האותיות מהלוחות והלוחות נהיו כבדים, והושלחו מידי של משה ונשתברו הלוחות וזה גרם שכחת התורה.

'המצוה היחידה שלא פרחת...'

יש במדרש דבר פלא פלאות - כל האותיות שבלוחות פרחו, חוץ מפסוק אחד - 'כור את יום השבת לקדשו', זה נשאר כתוב בלוחות. כיון עם ישראל נצטוו על 'השבת' וה'דינים' במרה, עוד לפני שקיבלו את התורה, וכבר היו מושרשים במצווה הזאת. וזה שאנו אומרים בתפילה: "שני לוחות אבנים הוריד בידו, וכתוב בהם

זה 'שבת המלכה', איך עם ישראל מקדש את השבת, איך הם מכינים, איך יושבים סביב השולחן. זה קידוש השם הגדול ביותר. לכן, משה רבנו אומר קודם הלכות שבת, כי 'אות היא ביני וביניכם', ולכן רוצה ללמוד טוב טוב הלכות שבת, והקהיל קהילות ללמד אותם הלכות שבת. לקח גם את הנשים, ולקח הנשים לבד והגברים לבד. גם הנשים צריכות לדעת כל ההלכות.

'חשיבות לימוד הלכות שבת'

רבי יונתן אייבשיץ כותב בספרו 'ערות דבש' - אי אפשר במציאות להינצל מאיסור שבת, אם לא ילמד אדם כל הלכות שבת.

לכן, בכל שבת צריך אדם לעסוק גם בהלכות שבת. 'כל המשמר שבת כהלכתו, אפילו חטא כדור 'אנוש', מוחלים לו'.

היה בגמרא מעשה ביוסף בן סימאי שהיה אפטרופוס של המלך. הוא היה עשיר מופלג ועושה צדקות ומשמח את כל הבריות. שבת אחת נפלה לו דליקה בחצרו של יוסף. הייתה אש גדולה והיא נראתה למרחוק.

ליד חצרו היה מבצר גדול של חיילים רומאים שאמרו: 'יוסף סימאי שומר שבת והוא לא יכבה את זה. בוא נרוץ לכבות לו'. מיהרו הגויים החיילים הרומאים לכבות.

אמר להם 'מה לכם?'. אמרו: 'לנו מותר לכבות. תן לנו לכבות'.

אמר להם: 'לא, אסור. שבת היום'. הוא מעדיף שיישרף הרכוש, ולא יכבו.

בשמיים ראו את מסירות נפשו של יוסף, ומיד קדרו השמיים בעבים, וירדו גשמים וכיבו לו את השריפה. במוצאי שבת, קרא יוסף להודות לחיילים שטרחו עבורו ושלח להם מטבעות זהב, ולמפקד נתן חמש מטבעות זהב.

כשנודע הנס הזה לחכמים, אמרו: אם יוסף בן סימאי היה יודע הלכות שבת, לא היה מטריח את השמיים לעשות לו נס. כי לפי ההלכה, 'נכרי שבא לכבות, אין אומרים לו 'כבה ואל תכבה'. רצה לכבות, שייכבה'.

אבל מהשמיים ראו שכולו חסד וכולו טוב, וכיבו לו. כי אין דבר חביב לקדוש ברוך הוא כמו שבת המלכה.

'לחוש את השבת'

"כי ששת ימים עשה השם את השמיים ואת הארץ וביום השביעי שבת. 'שבת' זה יום שמחה לעליונים ולתחתונים ולכל העולמות. ואדם שזוכה לעשות שבת כמו שצריך, הנשמה שלו מאירה. ידוע שרבי אליהו לאפיאן כל שבת היו פניו צוהלות ויהיה מתרגש מאוד שבאה השבת.

'שבת ומשכן סדרי עדיפויות'

בשבת הזאת אנחנו מסיימים את ספר 'שמות', ומסיימים את 'ארבע פרשיות', ואז מתחילים 'חודש

עונג שבת

האביב' שהיא 'אב' לכל י"ב חודשי השנה.

הקדוש ברוך הוא דיבר אל משה קודם כל על ענייני ה'משכן', ואחר כך אמר לו ענייני 'שבת'. אבל משה קודם כל דיבר על 'שבת', ואחר כך על ה'משכן'.

הקדוש ברוך הוא אוהב את ישראל מאוד מאוד, ולכן קודם "ועשו לי משכן, ושכנתי בתוכם", אני רוצה מיד לשכון בתוך עם ישראל. אבל משה רבנו אומר: 'לא. קודם אני מקהיל קהילות לדבר על ה'שבת', על הלכות שבת'.

השבת היא 'קודש להשם'. אם ישראל לא עובדים בשבת, כל השישה ימים מתברכים ע"י השבת. ועל ידי השבת נקשרים חזק בהשם יתברך. כל העולם רואה מה זה יום שישי, מה זה הכנות של 'שבת', מה

מפי מרן מ"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר' | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

שאתה עושה אור - הס"א בחושך

אומר ה'זוהר', שהיו יוצאים חכמי המשנה בשבת קודש והיו אומרים 'בואי כלה, בואי כלה' בשירה ובזמרה לכבוד הכלה. כמה שאתה עושה אור יפה עם ה'לוסטרה', הס"א יושבת בחושך. אתה מביא אוכל טוב, והיא רעבה. אתה מביא מלבוש יפה, היא לובשת שחור. מה שאתה עושה, בהתאם לכך 'אימלאה זו, וחרבה זו', פה מלא ושמה חרב.

כשאדם בא לביתו שמח והכל בבית מסודר, יצר טוב ויצר הרע מלווים אותו, וכשרואים הכל שמח וכולם שמחים, יצר טוב אומר: 'יהי רצון שיהיה גם שבת הבאה כך', ויצר הרע בעל כורחו עונה 'אמן'.

אבל אם הכל מעפ"ן, לא שמחים, ומתרגזים, יצר הרע אומר: 'שיהיה שבת הבאה גם כזה...', ויצר הטוב בעל כורחו עונה 'אמן'.

'הוראות להורים'

לכן צריך להזהר שאדם תמיד יעשה את הכי טוב וידאג שיהיה הכל בסדר, שלא יהיו מריבות, שיהיה הכל שמח, שיהיה שפע.

צריך גם כן לשבת עם הילדים סביב השולחן, לתת להם דברים טעימים ויספר להם דברי תורה, אבל שמושיכים את הלב, ולא איזה 'פלפול', וזה הילד לא מבין לא מימיו ולא משמאלו כשאתה אומר לו איזה דבר. צריך להגיד לו דברים יפים, איזה סיפור גם כן. כך שהילדים יחכו מתי יבוא 'שבת'.

צריך גם שהאמא תכין להם מה שהם אוהבים, כי לפעמים יש ילד שאוהב כזה ויש ילד שאוהב אחרת. אמא תגיד: 'אני אכין לך הכל'. למה? כדי למשוך אותם. רק שיבואו, וככה תוכל בשבת להשפיע עליהם יראת שמיים ומידות טובות.

'מספר שבתות שונה מאחרים'

יש 55 שבתות בשנה. אך יש בן אדם שיש לו 70 שבתות, 80 שבתות בשנה. איך זה יכול להיות?

על זה אמרו רבותינו: 'עשה שבתך חול'. מה פירוש הדבר? אלא מיזם חול תעשה 'שבת'.

ועוד אומר ה'זוהר', שאדם ילבש מלבושים יפים לשבת, אבל ביום חול לא ילבש אותם מלבושים של שבת. יש לו למשל חתונה, לא ילבש את המלבוש הזה וילך לחתונה. אלא 'לחתונה' יעשה עוד מלבוש, 'לפסח' עוד מלבוש, 'סוכות' עוד מלבוש, 'שבועות' עוד מלבוש, ולא יערבב...

בשבת כשמסב על השולחן, צריך לתקן הסיבה טובה, כרים, כסות, הכל רקום. זה כמו שאדם מתקן 'חופה' ל'כלה', כך צריך להכין את השבת, כי שבת היא מלכה. איך מביא ל'כלה'?, הכל נקי. איזה שטיחים, איזה לוסטרות, איזה נרות...

פמוטים מכסף טהור יעשה, לזכות לבנים צדיקים. איזה צלחות, פרחים.

'מה אתה אוכל את הפרחים?'

אני זוכר שהייתי הולך פה ב'מחנה יהודה' לפני 50 שנה, אחד החברים שלנו נכנס לחנות פרחים ובוחר לו פרחים. אני רואה שהוא בוחר פרחים מיוחדים. הוא היה אשכנזי והיה קוראים לו הרב טודרוס.

אני אומר לו: 'אתה יודע, כל פרח זה 10 שקל'. אמר: 'מה יש?'

הוא לקח לו ככה חבילה שעלה לו איזה 200 ש"ח בזמנו. נכנס לחנות איזה אשכנזי אחר ואומר לו 'תגיד, מה אתה עושה?', מה אתה קונה פרחים ב-200 ₪? אתה אוכל את זה?'

אומר לו: 'אני אשאל אותך שאלה, אתה יש לך בת שחיתת?'. אומר - 'כן'. 'קנית לה זר פרחים?', אומר - 'כן בטח'. 'כמה זה עלה?', אומר לו: 'זה זר של כלה והשקעתי טוב שיהיה יפה לכלה'. אומר 'השבת היא כלה!', שבת המלכה... וכמה שאדם עושה יותר טוב לשבת - השבת גם תשיב לו, כי 'כל מזונותי של אדם קצובים'.

כשהיה חולה מאוד, אמרו הרופאים למשפחתו: 'אסור שיתרגש'. אז אמרו המשפחה - 'לא נגלה לו שהיום שבת'.

אף אחד לא נכנס אליו במלבושי שבת כדי שלא ידע שזה שבת. אבל זה לא עזר להם. כשהגיעה השבת, פתאום הוא מרגיש את עצמו 'אש' ואמר: 'תביאו לי מלבושי שבת, מהר את הנרות'. ונכנס. לחשק אדיר.

גם ה'חפץ חיים' כשהיה מתכוון לשבת, היו רואים אותו משפשף את הידיים זה בזה ומכין את עצמו ואומר: 'תכף שבת'.

'ההכנות לשבת של חכמי הדור האחרון'

אנחנו גדלנו פה ביישיבה והיה מורנו ורבנו רבי מרדכי שרעבי. איך הוא היה מכין את עצמו לשבת. כל יום שישי היה עושה 'תענית דיבור' להכין את עצמו לקראת שבת.

לא מקבל אנשים ורק בלימוד תורה. ואי אפשר היה בכלל להתקרב אליו.

בשעה אחת-שתיים היה עולה ליישיבה עם בגדי שבת, והיו לומדים עם מורא אבי ספר 'תיקוני זוהר' עם פירוש 'גן הירק' שזה מפרש מזמנו.

אחר כך היה בא חכם ציון ברכה שהיה חזן, ופניו כפני מלאך ויש לו קול נעים, והיה עומד בתפילה כ'מלך במסיבו', איזה אור גדול של שבת. ואני הייתי מתפלל 'איפה כל העולם??', הם לא רואים מה שיש פה? איזה זכויות יש פה'.

'כבוד כללה'

רבנו האר"י אומר: שאדם לא ילבש בשבת לא שחור ולא אדום. סימן הדבר 'לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת'. 'אש' - אדום, שחור.

ה'זוהר הקדוש' כותב, 'שבשבת צריך להוסיף בכל הדברים מחול על הקודש. בין במאכל, בין במשתה, במלבושים נאים'.

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו

אהוב ליבנו תומך תורה וחסד

בכל ליבו ונפשו

רבי שי בן דות ה"ו

ודעייתו הצדקנית

יסמין בת פאני תחי'

וילדיהם הנעמים

השם ישמרם ויחיהם בבריאות

ושבע שמחות אמן

תיקון הנפטרים

כתב רבי יודרה פתיה זצ"ל מגדולי המקובלים וזה לשון בספרו הקדוש 'מנחת יודרה':

"אם חורשים רצונם לעשות נחת רוח לכת, להושיע ולהציל בכף הקלע וכדינה של ניהנם, שיהא נידון בהם, אין שם אופן, כי אם לשפך שיהא תפילה בפני מלכו של עולם בעד הבת הרה. ויבקצו עשרה אנשים כשרים יודעי ספר יעזב לזכר סדר תיקון..."

והתיקון זה מועיל מאד לנשמות הנפטרים להעלותם מעלה מעלה ולהצילם מדין גהנום

התיקון יערך א"ה ביום רביעי

ב"ט אדר (18.03.2026) ערב ראש חודש ניסן

בשעה 14:00 בהיכל ישיבתנו הקדושה

לחסידת שמות 03-5520004 שלוחה 1

לחסידת שמות
באתר חשיבה

משולחן המלך

'כבוד הרב, שלא יהיה חילול השם במידה והם לא ימותו בתוך השנה...', ענה הרידב"ז 'עכשיו אני אומר לכם, לא יעברו חמישה חודשים, וכל החמשה פרנסים ילכו...'. וכך היה.

20 שנה תוספת על כבוד שבת'

הרידב"ז חלה באיזה מחלה קשה, והרופאים לא האמינו שהוא יצא מזה. אך הוא הבריא וחזר לחיים.

וסיפר לסובביו, שעלתה נשמתו לבית דין של מעלה, ואמרו לו: 'יש לך זכות להביא סניגור. תביא ותסגור על עצמך, אפשר להוסיף לך עוד חיים'.

אמר להם: 'אני עכשיו כותב פירוש על ה'ירושלמי', אני רוצה שתתנו לי חיים שאני אוכל להמשיך את הפירוש'. אמרו: 'לא צריך. יש מספיק חכמים שיכתבו פירוש'.

אמר: 'אני מוסר נפש בשביל אלמונות ויתומים. תנו לי חיים'. אמרו 'יש מספיק שעושים צדקה'. לא ידע מה לעשות.

בצר לו בניסיון האחרון אומר להם: 'תשמעו כבוד הדיינים, ביום חמישי בלילה אשתי ואני מצחצחים את כל הבית לכבוד שבת ומכניס את השבת'. אמרו לו: 'זה טוב! ככה אתה מכבד את השבת ומכין ביום חמישי בלילה כבר?', ואתה מתחיל ביום שישי בבוקר לנקות ומכין את הנרות. בשביל זה נוסף לך 20 שנה!'. הוסיפו לו בשביל שבת המלכה.

'תקופה של הכנה וטהרה'

פרשת 'החודש' היא הפרשה הרביעית והאחרונה בסדרת ההפטרות שהחלה בהפטרות 'שקלים', והיא מדברת על גאולת עם ישראל, ויש בה את המצווה הראשונה שנצטוונו במצרים "החודש הזה לכם הוא ראש חודשים ראשון הוא לכם לחודשי השנה".

הקדוש ברוך הוא אמר למשה רבנו ואהרן הכהן שהיו בארץ במצרים: 'מפה תראו את הלבנה איך שהיא נראית עכשיו בארץ ישראל. 'כזה ראה וקדש', ככה הלבנה נראית כשמקדשים אותה'.

אחרי שנטהרנו ועשינו פרשת 'פרה' וירד רוח קדושה מן השמיים, עכשיו בעזרת השם 'בניסן עתידין להיגאל'.

הלכנו בחזרה לבדיקה ב'וילנה' והרופאים אמרו: 'תביאו את הבן החולה. זה לא זה'.

אמרתי לו: 'אדוני, יש לי רק בן אחד'. אמר 'לא, זה לא זה. זה לא יכול להיות, זה ילד רגיל. נעלם לו הכל'. והיא אומרת לו 'אני מזהירה את בעלי שיבוא בזמן, כי אנחנו רוצים שהילד שלנו יהיה בריא כמו שאמר ה'חפץ חיים'.

'כולם ימותו תוך חמשה חודשים'

הרידב"ז (רבי יעקב דוד בן זאב) היה מתגורר ב'סלוצק', והנהיג את הקהילה בתקופות, כי בזמנו היה את צרת ה'השכלה', ורצו אנשים לשנות את המנהגים, והוא נלחם בזה. היו חמישה אנשים שהחליטו להילחם ברב על הדבר הזה, ומינו דיין חדש ללא רשות הרב. והייתה בכך פגיעה נוראה ברב. חיכו לראות מה יגיב הרידב"ז לביזוי הזה של כבוד התורה.

בשבת עמד הרב ליד ארון הקודש, ולידו עמד ר' שלום מתלמידי החפץ חיים, ור' איסר זלמן מלצר. לפני קריאת התורה, עלה הרב במדרגות של ארון הקודש והכריז 'לפני מס' ימים מינו דיין בלי רשות, כדי להכעיס. אילו הייתי סנדלר, לאף אחד לא היה טענות עלי. ואם הייתי חייט, מיישהו היה חולק עלי??, אז מה לכם לחלוק עלי מפני שאני לומד את התורה הקדושה ורוצה לעשות רצון השם?

מבקש אני ממך ריבונו של עולם, שתצא לקנאות את קנאתי.

מודיע אני בזאת, שהחמישה פרנסים שעשו את זה לא ישלימו את שנתם!'. היה רעש גדול בקהל וכולם היו בהלם. ר' איסר זלמן מלצר היה המום.

אחד הרבנים ניגש לר' שלום כדי שידבר על העניין עם הרידב"ז. אך מה הוא שומע שר' שלום אומר לרידב"ז?

שבת נכנסת בשעה חמש, אתה כבר בארבע תקבל אותה... שבת יוצאת בשעה מסוימת, תוסיף שעה ושעתיים..

אחר כך כשבא אדם לשמיים, אומרים לו - 'אתה יש לך הרבה שבתות...', 'כי כל שעה מפה ושעה מפה מצטרף, עד שבמשך כמה שבתות נהיה לי עוד שבת אחת, ועוד שבת ועוד שבת, כי הוא מוסיף מחול על הקודש. 'כל המוסיף, מאריך לו ימי ושנותיו'.

'תחזור לפני 12...'

היה ב'צפת' הרב שמחה קפלן שהיה הרב של 'צפת'. לפני שנפטר, אמר - 'אני רוצה לספר לכם סיפור שאני מפחד שלא תשמעו אותו.

למדתי בשיבת 'מיר' בחוץ לארץ, והייתי באיזה בית שהיה להם בן יחיד, וביום חמישי בלילה הבעל מתכוון לצאת ביום שישי לאיזה מקום קרוב. ואני רואה שהאישה מזהירה אותו 'תצא מוקדם, אתה חייב להיות פה בשעה 12'. והיא בוכה, וממשיכה - 'אל תאחר את השבת'. התפלאתי מאוד, והבנתי שיש דברים בגו.

פניתי ושאלתי 'למה כל כך את מפחדת? בעלך אדם דייקן והוא אחראי והוא יחזור?'

היא אומרת: 'אתה רואה את הבן שלי?, יש לי בן יחיד והוא נולד עם מום בלב. הלכנו לרופאים הכי גדולים בוילנא וכולם אמרו ש'לילד הזה אין לו סיכוי לחיות, ויחיה שנה, שנתיים וזהו, ואין תרופה למחלה הזאת'. היינו שבורים ורצוצים. יש לי בן אחד וקיבלנו אותו במתנה ובייסורים קשים עד שהוא בא.

בדרך שאני חוזרת מ'וילנא', אמרו לי: 'תכנס ל'ראדין', יש פה את ה'חפץ חיים', הוא היה זקן מאוד, אולי יכול להושיע אותך.

'קבלה מהכהן הגדול'

נכנסתי לחפץ חיים וסיפרתי לו את הבעיה. אמר לי הרב: 'אני לא יכול לעזור, אני כבר זקן. אני לא יכול לצום עכשיו. מקודם הייתי צם אך עכשיו אני לא יכול'. פרצנו בבכי...

פתאום ה'חפץ חיים' אומר 'יש לי תקנה. הבן שלך יהיה בריא. אבל דבר אחד תקבלי מה שאני אומר לך - כל יום שישי בשעה 12 שכל הבית יהיה מוכן לשבת. ואם שכחת לעשות משהו, עד שעה לפני שבת לסיים'.

אמרתי רב'ה, אני מוכנה הכל, אפילו לצום'. אמר: 'לא צריך לצום, תקבלי מה שאני אומר לך'. אחרי חודש

הציבור הקדוש מוזמן למעמד

ברכת האילנות

ברוך עם

יחד עם המקובלים ובדאשם
כבוד מודנו ורבנו המקובל הצדיק
חכם **בניהו שמואל** שליט"א
ורבני הישיבה

א"ה ביום חמישי א' ניסן בשעה 10:30
בגבעון החדשה (ליד בית האריזה)
לפרטים נוספים: 03-5520004

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
ולדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבדיאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו יחיה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאבירי המוסדות

"כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם" (פ"מ פסו' לה).

שמעתי פעם סיפור על ילד ששאל את אביו היכן נמצא הקב"ה? השיב לו האב כי הקב"ה נמצא בשמים. שאל הילד: האם הוא גדול או קטן? השיב האב: מלוא כל הארץ כבודו. "אם כך", שאל הילד, "כיצד אני לא רואה אותו אם הוא גדול כל כך?"

האב, במקום להשיב, לקח את הילד לטיול ובמהלכו ראו מטוס עובר בשמים. שאל האב את ילדו: "אמור לי, בנך, האם המטוס הזה קטן או גדול? השיב הבן: "המטוס נראה קטן מאוד".

נטל האב את בנו ונסע איתו לשדה התעופה, שם חנה מטוס ענק היכול להטיס מאות נוסעים בשתי קומות, ועוד מטען רב. שאל האב את ילדו: "אמור לי, בנך, האם מטוס זה קטן או גדול?" השיב הבן: "זה מטוס ענק ביותר".

אמר לו האב: "דע לך, בנך, שזה אותו מטוס שראינו קודם טס בשמים, אז הוא היה נראה לך קטן ביותר, ואילו כעת אתה רואה אותו שהוא ענק, מה ההבדל? ההסבר פשוט, כשעומדים קרוב למטוס אתה רואה שהוא ענק ואילו כשעומדים רחוק ממנו הוא נראה קטן".

"אגלה לך סוד, בני היקר", המשיך האב ואמר: **מי שעומד רחוק מהקב"ה - הוא נראה לו קטן**. - מי שזוכר את הקב"ה רק כאשר יש לו איזה בעיה, בעת שמשיחו חולה בבית או קשה לו בפרנסה אצלו הקב"ה קטן, כי הוא נמצא רחוק ממנו. אבל מי שחש את הקב"ה כל העת, הוא יודע שבכל רגע נמצא עמו השם יתברך הנותן לו את הבריאות, את הפרנסה, וגומל עמו חסד על נשימה ונשימה - אדם כזה חש שהקב"ה גדול ומלא כל הארץ כבודו. ובשבילו ההגדרה היא **"מי שעומד קרוב הוא נראה לו גדול"**. זה תלוי באדם עצמו, האם הוא רחוק מהקב"ה או קרוב אליו".

אדם ברגע אחד יכול לחבר עצמו להשם יתברך ולהרגיש את ענן השם עליו גם בזמן הזה כמו בזמן שעם ישראל הלכו במדבר ונאמר עליהם **"כי ענן ה' וכו' לעיני כל בית ישראל"**, כך גם עכשיו יזכה אדם לשמחה גדולה ובכל מסעיו ובכל מה שעובר עליו להיות מקשה אחת עם רצון השם על ידי האמונה והבטחון בהשם יתברך, שנוכה לחיות באמונה חזקה בהשם, שבת שלום וחודש טוב ומבורך

העגל, אמר אהרון לכל אחד "התפרקו את נומי הזהב אשר באוזני נשיכם בנותיכם והביאו אלי", וכולם, מיליון איש פרקו נומי הזהב באוזניים, בצמידים, בשרשראות, הכל פרקו בשביל יצר הרע לעשות העגל. הרים של זהב נערמו. 'עגל' שוקל 250 קילו בקושי. ואיפה כל שאר הזהב?? אין שאלות. פתאום זה כאילו מתגדף מהאוצר ולא שואלים איפה זה. אבל כשמשנה רבנו הקים את המשכן, ידע משה רבנו שיש ס"מ שלא נותן לעבוד. מה עשה? אמר לבצלאל 'שים לב, כל דבר ודבר אנחנו רושמים ומצלמים וידאו...', והשכינה הייתה עוזרת להם. רצה הס"מ להפיל מחלוקת ואז לא תשרה השכינה. אך משה נתן דין וחשבון על כל פרט ופרט.

'המכנה המשותף בין דור המדבר להיום'

אז היה אומר רבי מאיר שפירא מלובלין, שבבנייני קדושה יש שטן ושואלים וחוקרים ובודקים, אבל בעבודה זה אין שאלות. גם היום אצל הערב רב, אין דין וחשבון ולא צריך לתת דין וחשבון, אין שאלות אצל התיאטרונים וכל מיני תועבות במסווה של 'תרבות' ו'בידור', מיליונים זורמים לשם. ספורט, 'בית ברל', 'בית העם', כדורגל, תן להם את תוכניות הבידור... והכל בניינים של שקר וכזב, הכל שקר והכל יורד לתהום, ואף אחד לא שואל: 'אדוני, איפה הכסף?'

הלא את הזהב של המשכן הכניסו 1000 פעם לתוך האש עד שיצאה המנורה, וכמה סיגים הלכו לאיבוד, ויצא זהב טהור, אך יש עדיין שאלות.

'חושד בכשרים לוקה בגופ'

יש במדרש על הפסוק בפרשת השבוע "ואת האלף ושבע המאות עשה וויס לעמודים וציפה ראשיהם וחישיק אותם". משה רבנו לא יצא לו החשבון מאוזן ומה שהוא עושה לא הולך. התחילו הרשעים לרנן והיו מצחקים: 'אה, משה, התפרנסת מזה... אה לקחת... אתה אוכל חינם...'. משה לא ידע מה לעשות והתחיל לבכות. בצערו נזכר, כשעלה למעלה להביא את התורה, היה שמה נשמת רבי עקיבא שאמר לו: **"אני עקיבא בן יוסף. כשתהיה באיזה בעיה, תצעק אלי ואני פותר לך אותה"**. קרא 'עקיבא...', ובאה ציפור אחת וישיבה על ווי העמודים והייתה מצפצפת לו, ואז נזכר ש"את האלף ושבע מאות עשה וויס לעמודים וציפה ראשיהם וחישיק אותם".

ואז כתוב שנעשו פניהם של שונאי משה כשולי קדירה. רבותינו אמרו שלא חזרו פניהם בחזרה, אלא נשאר פחם... כי מי שחושד בכשרים, לוקה בגופו.

'תעלומת גניבת הפמוטים'

הברון רוטשילד היה מיליארדר שאין כמותו. ואיך הוא

צריכים להכין את עצמנו חזק לקראת הגאולה, ולדעת שעיקר תכלית יציאת מצרים זה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול", זה המתנה הגדולה של קבלת התורה. בפרט עכשיו שרואים שהעולם 'מתהפך', ואיזה תהפוכות יש בעולם, אדם צריך לקחת את עצמו לידיים ולעשות תשובה. ב-כ"ג אדר התחילו 'מי המילואים', כל יום היה משה רבנו מקים את המשכן ומפרק אותו.

יום השמיני למילואים זה היה בא' בניסן. יוצא אם כן שיום הראשון זה כ"ג אדר וכיום הזה הוקם המשכן בפעם ראשונה. זה היה בשנת ב' אלפים 449 לבריאת העולם.

"מסע השכינה בעולם"

אומר רבנו האר"י, שבבריאת העולם השכינה הייתה למטה בארץ. אחר כך באו שבעה דורות שמהם היו ארבעה דורות רשעים - אנוש, מבל, סדום, פלגה. דור אנוש - עבדו עבודה זרה. 'דור המבול' - 'מלאה הארץ חמס מפניהם'. אנוש סדום - רעים וחטאים. 'דור הפלגה' - המגדל שבנו ב'בבל', גרמו צרות גדולות וסילקו את השכינה למעלה מרקיע השביעי.

אחר כך בא אברהם, יצחק ויעקב, לוי, קהת, עמרם ומשה בקדושתם החזירו את השכינה.

אבל אחרי מתן תורה כשעם ישראל עשו את העגל עוד הפעם ברחק והסתלקה למעלה מרקיע השביעי. בא משה רבנו והתחנן לקדוש ברוך הוא, אמר לו הקדוש ברוך הוא: 'טוב, סלחתי כדברך, תבנו את המשכן ויעשו לי משכן ושכנתי בתוכם'. בית המקדש שבנה שלמה היה "אבן שלמה משא נבנה" וזה היה הולך לבד כל האבנים האלה הגדולות. אתם חושבים שהיו מנופים?.

היה אומר לו שלמה: 'אני רוצה שתבואו לפה עכשיו ותשכון פה', והאבן מתרוממת וכאילו מרימים אותה והיא לבד נישאת. אותו דבר גם כל המשכן וקרשי המשכן היה נוסע לבד.

'לאן נעלם הזהב שנשאר מהעגל ?? לא מעניין!!'

אומר המהר"ם שפירא מלובלין - כשעם ישראל עשו את

תמונות מהלימוד בליל פורים של עשרות לומדים בישיבתנו הקדושה מחצות עד הנץ בסיום הלימוד נערך מעמד תפילה עבור התורמים ולישועת כלל ישראל

כל תשובותיה שלום

לימוד מיוחד התנהגות ורחמים בדרכי
התעלות "במידות טובות" והתנהגות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאבירי המיסודות

"אל תסתכל בקנקן"

זוג בעל ואשתו ירדו מהרכבת הם היו לבושים בבגדים פשוטים, פסעו הם לעבר אחת האוניברסיטאות המפורסות בעולם – אוניברסיטת הרווארד, ללא קביעת פגישה מראש פניהם היו מיועדות אל עבר נשיא האוניברסיטה.

המוכירה בקלות רבה הבינה ללא מאמץ שלאנשים פשוטים ועניים שכאלה אין עסקים בהרווארד.

"אנו מבקשים לראות את נשיא האוניברסיטה" אמר הבעל בקול רך.

המוכירה באנטיפתיות סיננה אותם באלגנטיות: "הוא עסוק ויהיה עסוק כל היום", המוכירה חשבה שבר הם יתפנו אבל לא ולא.

האשה השיבה: "נמתין ונחכה שיתפנה".

במשך שעות המוכירה התעלמה מהם בתקווה שהם יתיאשו וילכו, אולם הם ישבו והמתינו שעות רבות, עד שהמוכירה החליטה להפריע לנשיא.

"יש כאן זוג נראים פשוטים ועניים ששעות מחכים ורוצים לשוחח איתך, הם לא עושים את המקום, אולי אם תראה אותם לכמה דקות הם יעזבו", אמרה המוכירה.

הוא נאנח מכעס ויצא אליהם.

האשה פנתה אליו: "בנינו למד בהרווארד במשך שנה, הוא אהב את המקום והיה מאוד מרוצה כאן, לצערנו, לפני כשנה הוא נהרג בתאונה, בעלי ואני היינו שמחים מאוד להקים כאן משהו לזכרו, במקום כלשהו בקמפוס".

הנשיא לא התרשם מדבריה ולהפך הוא היה די בהלם וענה לה בועז: "גבירתי, איננו יכולים להקים אנדרטה לכל אדם שלמד כאן תפטר. אם היינו עושים כך, המקום היה נראה כמו בית קברות".

"הו, לא", הסבירה האשה במהירות, "איננו רוצים להקים כאן אנדרטה. חשבנו אולי לתת בנין לזכרם להרווארד".

נשיא האוניברסיטה הביט בהם בבזבז והרים את קולו כמעט בצעקה: "בניין? יש לכם צל של מושג כמה עולה להקים בניין? השקענו לאחרונה 7.5 מיליון דולר רק בהקמת הבניין ללימודי פיזיקה, כאן בהרווארד".

האשה היתה שקטה לרגע, נשיא האוניברסיטה היה שמח כנראה סוף סוף הוא יתפטר מהזוהר שיעזבו את המקום. אז פנתה האשה לבעלה בניחוח: "זה כל מה שוליה להקים בנין באוניברסיטה? או למה שלא נקים פשוט אוניברסיטה משלנו?".

בעלה הנחן והניד את ראשו לאות הסכמה.

פניו של הנשיא נפלו במבוכה רבה.

גברת ומר סטאנפורד קמו והלכו לדרךם. הם נטעו לפאלו אלטו שבקליפורניה, שם הם הקימו יסוד אוניברסיטה פרטית יוקרתית הנחשבת את שם – אוניברסיטת סטאנפורד הידועה, כיכרון לזכר האהוב שלהם שהרווארד לא התייחסה אליו יותר...

התורה אמרת לגבי מלאכות המשכן: "ולאחרות נתן בלבם הוא [בצלאל] ואהליאב בן אחיסמך למטה דן" (שמות, ל"ה, ל"ד).

מדוע מדינשה התורה שהיה אהליאב משבט דן?

רש"י הקדוש מבאר: שבט דן, מקורו בן יעקב שהיה מהפחותים שבשבטים שהיה מבני השפחות והתורה השוותה וכתבה אותו יחד עם בצלאל למלאכת המשכן ובצלאל היה מגדולי השבטים לקיים מה שנאמר באיוב: "אשר לא נשא פני שר"ם ולא ניכר שוע [שר – נדיב] לפני דל, כי מעשה ידיו כולם".

אצל ה' יתברך אין סלקציה, החיצוניות לא משפיע, ה' בוחן כליות ולב, אוהב את כולם בשווה כי כולם מעשה ידיו [כך מבאר הרמב"ם] את הפסוק באיוב – מחמת שכולם מעשה ידיו הוא אוהבם בשווה זה כזה, אין אצלו אפליות.

הבגד נקרא בגד מלשון בגידה, הבגדים של האדם עלולים להשפיע את רגשותיו, אם הוא נראה עשיר מסתמא הוא עשיר, אם הוא נראה חכם מסתמא הוא חכם, אולם את תמיד כך הם פני הדברים לכאן ולכאן, הבגד משוך ומשקר, ובאותיות א"ת ב"ש [חלופי אותיות א' היא ת' וכן הלאה] המילה בגד יוצאת אותיות שקר, כי הבגד משקר.

את האמת על כל אחד יודע רק אחד, אולם עלינו מוטל לא לשפוט על פי החיצוניות את בני האדם ולקבל את כולם בסבר פנים יפות ובאהבת ישראל גדולה.

משולחן המלך

'מחנך עם נשמה..'

יש איזה יהודי, מחנך גדול של תלמידים והוא מספר מעשה, שפעם אחת פגש איזה רב'ה שכולם אוהבים אותו. המחנך שאל אותו: 'איך למדת להיות כזה רב'ה טוב שכולם נוהרים אחריו וכולם אוהבים אותך?'

אמר לו: 'אני תלמיד שלך, למדתי אצלך וממך למדתי להיות רב'ה טוב. היית מחנך אותנו לאהבת תורה'. אני אספר לך סיפור שהיה איתך ותבין כמה אתה רב'ה מלאך.

יום אחד הגיע לכיתה ילד עם שעון שקנו לו לבר מצווה, ואני הייתי עני מרוד ומאוד חמדתי את השעון. הקנאה לא עזבה אותי עד שגנבתי את השעון.

הילד בעל השעון שם לב שהשעון נגנב, ובא אליך. אמר לך: 'רב'ה, גנבו לי את השעון'.

אתה מיד התחלת לתת לנו מוסר על חומרת האיסור, מה זה איסור גניבה, ומי שגולל תפילותיו לא מתקבלות, ומה שמוציא לבן אדם בין כה הוא יקבל, ואם מגיע לך – זה לא ילך ממך. וביקשת שמי שגנב יחזיר, אבל אף אחד לא הוציא והחזיר.

כשראית שהגנב לא מחזיר, החלטת לבדוק בילקוטים ולא מצאת.

אז אמרת 'תסלחו לי, אני חייב לחפש גם בכיסים'. השעון היה אצלי בכיס ופחדתי פחד נורא, מה אעשה? בטח יסקלו אותי ואני אהיה עם הארץ. לאיפה אני אלך?, מסכנים ההורים שלי. התחלתי לבכות לעצמי בתוך הבטן, ולא יודע מה לעשות. הרב'ה העמיד את כולם על הקיר ואמר לכולם לסגור את העיניים וחיופשו להם בכיסים.

הגעת לכיס שלי ומצאת את השעון ולקחת אותו, אבל המשכת לחפש גם בכיסים האחרים ולא עצרת ולא גילית לאף אחד שזה היה אצלי. זה רב'ה!!

כשראיתי את הרב'ה כך, החלטתי שאני לעולם לא גונב יותר ולמדתי ממך להיות רב'ה טוב'.

אמר לו הרב'ה: 'אני אגיד לך את האמת, בעת החיפוש בכיסים, גם אני סגרתי את העיניים... אני גם לא יודע מי זה... עכשיו אתה אומר לי... לא ראיתי אף אחד... תראה מה זה 'הייתם נקיים מהשם ומישראל'..

נהיה עשיר?

כאשר אנש'ל רוטשילד היה צעיר, היה משמש בבית הגאון הגדול ר' צבי הורביץ שהיה לו גמ"ח גדול של כספים והעשירים היו מפקידים אצלו את הכסף, ואנש'ל היה עוזר לו בכל הדברים כמו פקיד ראשי, והיה צמוד לרב כל הזמן. ערב שבת אחד הגיע איזה מיליונר וביקש להפקיד הון עתק בתנאי שהרב לא ילווה את הכסף כי הוא צריך אותו בעוד שבוע בחזרה. הרב עשה איתו חסד ולקח את הכסף והחביא בתוך פמוטים גדולים שהכל חלול בפנים וזה עשוי מכסף.

עבר שבוע ובא העשיר ורוצה את הכסף. מחפשים ומחפשים ומתברר שהפמוטים נגנבו. איזה בושה... בדיוק באותו תקופה אנש'ל פתח לו גם כן עסק לבד, איזה חנות...

אומרת הרבנית לרב: 'אנש'ל שאתה אומר עליו צדיק, אולי יצר הרע פיתה אותו והוא גנב את הפמוטים, כי זה לא יכול להיות שעכשיו הוא פתח חנות. מאיפה יש לו כסף? הרב אמר: 'בשום אופן לא'. אך הרבנית בשלה ומפצירה בו 'תשמע, לך תבדוק'.

יום אחד הרב נענה להפצרותיה ונסע לחנות של אנש'ל.

'הברכה שעמדה לדורות'

אמר לו: 'תראה, אתה יודע שהעשיר הפקיד אצלנו כסף ואני לא מוצא את זה. הפמוטים נלקחו... יש לך מושג איך להשיג לי את זה?'

הבין אנש'ל שחושדים בו ואמר: הרב אני מבקש ממך מחילה, אולי היית זקוק לכסף ואולי יצר הרע גרם לי לקחת?'. אך באמת הוא לא גנב כלום, אבל לא רצה שהרב יצטער.

ולכן אמר: 'אני אתן לך עכשיו חצי, ועוד חודשיים אתן לך עוד חצי'. הרב נישק אותו ואמר לו 'תודה רבה', ונתן חצי, ואחרי חודשיים הלך ולוהו והביא עוד חצי.

עברו כמה חודשים, ויום אחד באה המשטרה אצל הרב הורביץ ואמרו לרב: 'היה לך פמוטים?', אמר 'כן', הם נגנבו'. אמרו לו 'מצאנו את הגנב. הנה הפמוטים שלך עם כל הכסף בפנים'.

הרב התחיל לבכות. אשתו אמרה 'מה קרה לך? למה אתה בוכה?', אמר לה: 'אמרת לי הוא צדיק אנש'ל. הוא לא גנב'. ישר הלכו להחזיר לו את הכסף אבל אין חנות... רוטשילד פחד מהבושה שיאמרו לו שהוא גנב, מכר את החנות וחיופשו מקום אחר וברח למקום אחר ושם הוא הלך לעבוד...

הרב חיפש אותו ומצא אותו, והתחיל לבכות. אמר לו: 'אני ראיתי שהרב עצוב ורציתי לשמח אותך... הכל בסדר'. אמר לו הרב 'אני מברך אותך שמהיום והלאה כל הדורות שלך יהיו עשירים גדולים... ועד היום כולם מיליונרים.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
פפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייש"ר רח' אודס ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

שותיה קלה וחמה
לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

בימות המשיח הקב"ה ירבה שלום ושלוחה בעולם

אלה פקודי המשכן משכן העדות וגו'. (שמות לח) **רבי אבא פתח**, ר' אבא דרש הפסוק בישעיה תחילה כדי לפרש את הפסוק בפקודי המשכן (ישעיה יא) **והיה ביום ההוא שרש ישי** אשר עומד לנס עמים אליו גוים ידרשו וגו'. **והיה ביום ההוא**, בזמנא דקודשא בריך הוא יסגי שלמא בעלמא, היום ההוא יהיה בזמן שהקב"ה ירבה שלום ושלוחה בעולם שזו ימות המשיח יתקיים שרשא דאילנא דחיי, שיתקיים ויקום שורש אילן החיים שהוא יסוד הו"א שיתקיים תמיד בלי הפסק ביהוד עם הנק' **וההוא שרשא**, מניה יתקיימו שאר שרשין לתתא, ואותו השורש ממנו יתקיימו שאר השורשים למטה בעולמות שהם כל היסודות של המלכות בבי"ע **דכלהו אשתרשין ואתקיימן מניה** שכל היסודות של ב"ע ישתרשו ויתקיימו מיוחד זו"ן בעולמות העליונים.

לעתיד לבא תקרא השכינה כבוד ה' ואליה כל השרים יבואו לקבל השפעה

אשר עומד לנס עמים, דהאי איהו קיימא לנסא וללאת דרוא דשמא קדישא זה הפסוק מדבר ביסוד הו"א שהיא עומד לנס ולאות לסוד השם הקדוש שהיא המלכות אליו גוים ידרשו, דתמן רוא דקיימא דשמא קדישא, ששם ביסוד נמצא קיום והשפעה השם הקדוש שהיא המלכות ובגין כך אליו גוים ידרשו ומשום שהיסוד הוא המשפיע במלכות לפיכך אליו הגוים היינו שבעים השרים ידרשו כי חפצין לינק ממנו. **כמה דאת אמר**, כמו שנאמר (ישעיה ב) **והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל ה' יי' וגו'**, שילכו כל הגוים השבעים שרים אל ה' שהיא המלכות ומפני השפעה שבה ועל דא, אליו גוים ידרשו ועל כן אליה השבעים שרים ידרשו כדי לקבל השפעת המלכות והיתה מנוחתו כבוד, מנוחתו, דא בי מקדשא ומה שכתב מנוחתו כבוד זהו בית המקדש ששם שורת השכינה. **דכתיב**, (תהלים קלב) **זאת מנוחתי עדי עד** כמו שכתוב שהשכינה אומרת ששנוחתה כבוד בבית המקדש. **כבוד, דהכי אקרי כבוד יי' בההוא זמנא**, ומה שכתב שנקראת כבוד זהו לעתיד לבוא שכן תקרא השכינה כבוד ה' **דכתיב**, (ישעיה ל) **והיה אור הלכנה כאור החמה ואור החמה יהיה שכעתים** כמו שכתוב שלעתיד יהיה אור הלכנה שהיא השכינה גדול כאור החמה שהוא ז"א ואז תקרא כבוד ה' ואור החמה שהוא ז"א יהיה גדול פי שבעה מכמות שהיה.

כל מה שעומד נמנה בחשבון לא שורה שם ברכה בשלימות

ומנוחתו דההוא שרש ישי, דאתקרי כבוד יי', לא יתמני, ולא יקום בחושבנא לעלמא ומנוחתו של יסוד

הו"א שנקרא שורש ישי יהיה ביסוד המלכות שנקראת כבוד ה' שיהיו ביהוד תמיד וכל פרטי המלכות לא ימנה ולא יקום בחשבון לעולם. **מאי טעמא** ומה הטעם שאין חשבון לפרטי המלכות. (ו"א בגין דהא קיימא בחושבנא השתא וההוא זמנא לא יתקיימו בחושבנא. מאי טעמא) **בגין דכל מה דקיימא בחושבנא, לא שריין תמן ברכאן בשלימות** משום שכל מה שעומד נמנה בחשבון לא שורה שם ברכה בשלימות משום שמספר יש לו גבול וקצבה, **וברכאן שריין כמה דלא קיימא בחושבנא** וברכה שורה כמה שלא עומד בחשבון. **בזמנא קדמאא קיימא בחושבנא, דכתיב** **אלה פקודי המשכן** אומנם בפעם הראשונה שהמשכן הוקם עמד הוא בחשבון שהיה מצד המלאך מט"ט וכמו שכתוב אלה פקודי המשכן.

המשכן הוקם בחשבון ולכן הוצרך לתפילת משה שתשרה ברכה במעשה ידכם

תא חזי, משכנא דא קיימא בחושבנא כוא וראה המשכן הזה הוקם בחשבון, ובגין כך אצטריך לצלותא דמשה, דישיר עליה ברכאן ומשום כך הצטרך המשכן לתפלת משה שישרה עליו ברכה, דכתיב **ויברך אותם משה**, ומה ברכה בריך לון, **יהא דעוא דתשרי ברכה על עובדי יריכון** ומה הברכה שברך אותם יהי רצון שתשרה ברכה על מעשה ידיכם, **וברכאן לא שראן על האי חשבנא עד דאקשר ליה משה במשכנא דלעילא**, והברכות לא שורות על כלי המשכן שכאו בחשבון עד שברך וקשר אותם משה בברכתו ויחדו כמשכן העליון שהוא המלכות **דכתיב** **אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה** כמו שכתוב אלה פקודי "המשכן משכן" שכתב פעמים משכן לרמז שכל פקודי המשכן התחתון נקשרים במשכן העליון שהוא משכן העדות, **דאי לאו דאתעבד חשבנא על דא דמשה**, שאם לא היה נעשה חשבון המשכן ע"י משה שהיה יודע לקשר המשכן בעליונים **לא יכלין אינון למעבד חשבנא**, לא יכלו הם לעשות את חשבון המשכן **דכתיב** **אשר פקד על פי משה**.

בזכות ברכתו של אליהו היתה ברכה בקמח של האשה

פתח ואמר, פתח ר' אבא ודרש (מלכים א ז) אל אליהו אליו ויהי דבר יי'

בגין דא יפקון מן

לאמר קום לך צרפתה וגו' הנה צויתי שם אשה אלמנה לכלכלך. וכי אן פקיד לה קדשא בריך הוא וכי איפה מצינו שצוה הקב"ה אותה לכלכל את אליהו. אלא עד לא ייתי לעלמא, אלא עוד לפני שאליהו הגיע לעולם פקיד קדשא בריך הוא כגזירה דיליה לעילא על העורכים, למיתי מזונא לאליהו, ציוה הקב"ה בגזרתו בעליונים על העורכים שיהיו מזונים להביא מזון לאליהו ולא שצוה אותם פה בעולם ולתתא אתתא למיחב ליה מזונא וכן על האשה גור למעלה ומינה אותה להביא מזון לאליהו. **מה כתיב**, (דף רכ"ב ע"א) (מלכים א ז) **ותאמר חי יי' אלהיך אם יש לי מעוז כי אם מלא כף קמח בכד ומעט שמן בצפתה וגו' והא הכא מדידו הנה בההוא קמחא**, והרי כאן מידה היתה באותו קמח דהא הנה ביה מלא כף קמח בכד, כף הוא מדידו דיליה, שהרי היה בכד מידה של מלא כף היד שהיא מידה של שיעור הקמח ואתתא דלא שריין ביה ברכו, הואיל וקאים במדה ולמדנו שלא יכול שתשרה ברכה בקמח הואיל ועמד במידה. **מה כתיב**, (מלכים א ז) **כי כה אמר יי' אלהי ישראל כד הקמח לא תכלה וצפתה השמן לא תחסר עד יום תת יי' גשם והיתה ברכה בקמח בגלל ברכתו של אליהו**, תת, תתן כתיב, מאי טעמא "תת" קוראים אבל תתן כתוב בפסוק ושואל למה אי"כ כתוב תתן. **בגין דבכל דרא לא אשתכח מאן דירכי לוכו כהאי אתתא**, ומתירן משום שכלל הדור לא נמצא מי שיש לו זכות כאותה אשה ועל דא כתיב תתן, אנת תתן מטרא על עלמא, בגין דזכותך סגי ועל כן כתוב לשון נקבה תתן שבגללה ירד מטר על העולם משום שזכותה רב.

כמו שברכת אליהו גרמה שכל הקמח לא כלתה כן ברכת משה חיברה את המשכן התחתון בעליון ושרתה בו הברכה

וכתיב (מלכים א ז) **כד הקמח לא כלתה וצפתה השמן לא חסר כדכר יהוה אשר דבר ביד אליהו**. עכשיו מכאן מסקנת הלימוד וכי אם ההוא קמחא דקיימא במידתו, דהוא מלא כף קמח, ומה אם הקמח שעמד במידה שהיה מלא כף קמח לא פסקו מניה ברכאן בגין מלה דאליהו, אע"פ כן לא פסק ממנו הברכות בגלל ברכתו של אליהו **דכתיב** **כד הקמח לא תכלה**, וכתיב **כד הקמח לא כלתה** כמו שכתוב שברך אליהו "כד הקמח לא תכלה" וכי היה שלא כלה כד הקמח, משכן העדות אף על גב דקיימא בחושבנא, הואיל ואתפקד על דא דמשה, כל שכן וכל שכן דשריין ביה ברכאן כד גם משכן העדות שאע"פ שעמד בחשבון הואיל וכליו נפקדו ע"י משה כל שכן ששרתה בו הברכה, ועל דא כתיב, אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה ועל זה כתב פעמים משכן לקשר אותו כמשכן שלמעלה וע"כ כן תשרה בו ברכה.

של נעליך מעל רגליך הקב"ה ציוה למשה לפרוש מאשתו

אלה פקודי המשכן. (שמות לח) **רבי חזקיה פתח ואמר**, רבי חזקיה בא לדרוש הפסוק "אלה פקודי" באופן אחר משלמדנו (שמות א) **אל תקרב הלום של נעליך מעל**

זוהר על הפרשה

אלא בהבנותו. דאיהי אשתלימת מנרמה אלא כמו שאמרנו בהבנותו שהמלאכה נשלמה מאלה כמו במשכן. וכתוב **אכן שלמה מסע נבנה** וכן כתוב על האבן "מסע נבנה". **בנותו לא כתוב** ולא כתוב שבנותו הפועלים. **אלא נבנה הוא מנרמיה נבנה**, אלא נבנה בדווקא הוא שמאליו נבנה ע"י הרוח ששרתה בעבודתם וכן **בכל עבדתא דאיהי קדישא**, איהי אשתלימת מנרמה וכן בכל עבודה שהיא בעשיית הקדושה כגון בית כנסת וכוונת ספר תורה הרוח הקדושה שורה בעבודתם והיא נשלמה מאלה.

הב הרוחני שבכלי נעשה על ידי כח נדבת ליבם של ישראל

(דף רכ"ג ע"א) אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה וגו'. (שמות לח) רבי ייסא אמר, כיון דעבדו כל חכימיא ית משכנא, כיון שעשו כל החכמים את המשכן **אצטריך למחדר השכנא**, מכל אינון עבדו דאתעבדו ביה. היה צריך לחזור אחד החשכון מכל אותם מעשים שנעשו בו **מאי טעמא**. ושואל מה הטעם שצריך לחזור אחר חשכון כל מעשה ומעשה, ומשיב בגין דכל חשכון וחושבון, כד הוה אתעבד חשכנא, לפי שכל חשכון וחשכון של כל מעשה במלאכת המשכן כאשר היה נעשה החשכון הכי אתקיים ההוא עבדא. ואתקיים באתריה כך היתה מתקיימת אותה מלאכה ומתקיימת במקומה כי כשהיה משה רבינו מזכיר את החשכון והיה אומר מנרמה פלנית נעשה כך וכך, היה מתעורר כח נדבת ליבם של ישראל בשעת הנדבה, ועל ידי זה היה יורד הכח הרוחני לשכון בכלי, כי הכח הרוחני שבכלי ירד לכלים על ידי כח נדבת ליבם של עם ישראל (דמ"ק).

וישראל בלחו כמה דאתרעו כמה דנדיבו בקדמיתא, ועם ישראל כולם כמו שהיה רצונם באותה נדבה שנתנו בתחילה הכי נמי אתרעו ביהוה חשכנא, כך היה רצונם כשהיו שומעים את אותו החשכון וכדין אתקיים כל עבדא, ביהוה רעותא. ועל ידי זה התקיימה כל המלאכה באותו רצון ועל דא אצטריך הכא חשכנא, בגין דבהאי אתקיים עבדא. ולכן היה צריך לחשכון זה כאן במלאכת המשכן לפי שעל ידי כן התקיימה המלאכה.

כל חשכון גורם סילוק הברכה מלבד חשכון המשכן שגורם ברכה והשראת רוח הקודש

אלה פקודי המשכן כתוב ומשמע דוקא אלה ולא חשבונות אחרים, ולא כתוב ואלה ולא כתוב ואלה ע"י שמשמעותו שבא להוסיף על חשבונות אחרים. אלא הטעם שכתוב אלה בלי ו' דא איהו חשכנא דפסיל כל חושבנא דעלמא, לפי שזוהו חשכון שפוסל את כל החשבונות שבעולם לפי שכל חשכון הוא גורם סילוק הברכה ורוח הקודש משא"כ חשכון זה הוא גורם הברכה והשראת רוח הקודש במשכן ודא אתקיים יתיר מכללהו, וחשכון זה הוא נתקיים יותר מכל חשבונות אחרים שבעולם דבהאי אתקיים משכנא, ולא כאחרא כי בחשכון זה נתקיים המשכן ולא באחר.

גם במעשה בראשית נגמרה המלאכה מאלה אלא שלא היה כח בעולם להתקיים עד שהגיע יום השבת

בגוונא דא (בראשית ב) ויכלו השמים והארץ וכמו כן במעשה בראשית נגמרה וכלולה עשיית שמים וארץ מאלה מרוח החיות ששרתה כם. ואי תימא, ואם תאמר ותקשה הרי כתוב ויכל אלהים ביום השביעי, שהקב"ה כילה את מעשה בראשית ולא שנגמרה מאלה ודאי הכי הוא, ומתוך ודאי שכך הוא דכל עלמא, אף על גב דכל עבדו אשתלימו כל חד וחד, שאפילו שכל המעשים שנעשו כבריאת העולם נשלמו כל אחד ואחד מאליו עלמא כלא לא הוה שלים בקיומיה, מ"מ העולם כולו עדיין לא היה שלם בקיומו כראוי משום שעדיין היה חסר כוח ברוח החיות של העולם שהעולם היה רופף ולא היה בו כוח להמשיך להתקיים עד דאתא יומא שביעא, דכר אתא יומא שביעא, דדין אשתלימו כל עבדו, עד שהגיע יום השביעי שכאשר הגיע יום השביעי השפיע אז מכוח קדושת השבת על רוח החיוני שבכל המעשים וזנם וקיימם ואשלים ביה קדשא בריך הוא עלמא, והשלים בה הקב"ה את העולם להתקיים עוד ששה ימים עד שבת הבאה הדא הוא דכתוב וזה שאמר הכתוב ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה. בהאי, אשתלים בקיומא כל עבדתא דעבד, שבוה רוח הקדושה של השבת נשלם והמשיך להתקיים כל מעשה של בריאת העולם (אור יקר) ועל דא ועל כך נאמר ויכל אלהים ביום השביעי.

בכל עבודת קודש רוח הקדושה שורה בעבודה והיא נשלמת מאלה

וכר אתבני כי מקדשא, כל עבדתא דאתעבד, איהי מנרמה אתעבדת וכן כאשר נבנה בית המקדש כל המעשים שנעשו לצורך המשכן הם מאלהים נעשו. אמרין שראו, ועבדתא אתחזיאת לון למעבד, האומנים התחילו והעבודה מעצמה הראתה להם כדעתם איך ומה צריך לעשות ואתרשימת קמיהו, ואשתלימת היא מנרמה וכמו שגרשמה לפניהם העבודה איך לעשותה ונחשב שנשלמה ונעשתה מעצמה. והא אוקמוה, וכבר דיין זאת דכתוב, (מלכים א') והבית בהבנותו. והבית כאשר נגהו לא כתוב שהרי כתוב בפסוק "והבית בהבנותו" כאלו שכנה עצמו

רגליך וגו'. האי קרא אוקמוה, זה הפסוק כבר פרשנו ואמרנו דפריש ליה קדשא בריך הוא מאתניה, שצוה הקב"ה למשה לפרוש מאשתו בגין לאתדבקא בשכינתא. כדי שיתדבק בשכינה משום שמה היה שורשו כו"א למעלה מן השכינה והיה בחינת מרכבה אליה ואין ראוי לו להתרחק עם אשה דכתוב, (שמות ג) כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. אדמת קדש, דא שכינתא, וזה שאמר הקב"ה למשה שעומד הוא על אדמת קדש שהיא השכינה לפיכך צוהו של נעליך שזו אשתו שצריך לפרוש ממנה אתדבקתא קדישא אתדבק משה בההיא שעתא לעילא התדבקות בקדושה עליונה נתדבק משה באותה שעה למעלה.

משה גוזר והקב"ה מקיים

דכין קדשא בריך הוא קשיר ליה בחכיבותא דלעילא, ואז הקב"ה קשר לו למשה בחכיבות למעלה כו"א ואתפקד רב ממנא על ביתא, והופקד להיות ראש הממונה על הבית שהיא השכינה שהוא יכול לגזור גזירות וכן לבטל גזרות ואיהו גזיר, וקודשא בריך הוא עבד, ומשה היה גוזר והקב"ה היה מקיים גזרותו כמו שמביא גבי ערת קורה שנענשו על פי משה, וכן במסע ארון שנסע וחסה על פיו דכתוב, (במדבר טז) ופצתה האדמה את פיה וגו', וכתוב (במדבר טז) ויהי ככלותו לדבר וגו', ותפקע האדמה. וכתוב, (במדבר י) קומה יהוה. שובה יהוה. הדא הוא דכתוב אשר פקד על פי משה. על פי משה אתתקן, ואתפקד בכלא וזהו שכתבה התורה "אשר פקד על פי משה" שעל פיו נתקנה ונפקדה השכינה בכל ענין וענין. פקידה דמשכון הוה על ידא דמשה, הפקידה והוכירה של יציאת השכינה מן גלות מצרים שהיא המשכן העליון היה על ידי משה דכתוב (שמות ג) פקד פקדתי אתכם, דאיהו הוה קול דאפיק להווא דבור, ועבד ליה פקידה לנפקא מן גלותא שמשנה היה כנגד הקול של ז"א שהוציא מדיבור של "פקד פקדתי" ופעל בדיבורו לפקוד את השכינה שתצא מן הגלות. והשתא אתפקדא לאמשכא קדשה מעילא לתתא, כמה דאת אמר (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ועכשיו בצווי המשכן נפקדה על ידיו להמשיך השכינה הקדושה למעלה למטה כמו שנאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

האומנים התחילו במלאכת המשכן והיא נסתיימה מעצמה

(דף רכ"ב ע"ב) ותא חזי, ובא ראה בשעתא דכלהו אומנין שארו למעבד אומנותא, בשעה שכל האומנים התחילו לעשות במלאכת המשכן ההוא עובדא ממש דשראן, אותה מלאכה ממש שהתחילו לעשותה איהי אשתלימת מנרמה היא נשלמה ונעשתה מעצמה. אינון שראו, ואיהי אשתלימת עבדתא, הם התחילו העבודה והיא השלימה מעצמה מלאכתם איהי ממש, היא ממש מפני שהבח המסור לרדת לשכון בכל אבר מאברי המשכן היה שופע מיד בתחילת מעשהו ומכוון ומוליך את ידי האומן לעשות את הכלי כפי שראוי להיות וכמו שהאומן אינו עושה כלום מנלן, דכתוב ותכל כל עבודת משכון אהל מועד שכללה ונגמרה מאלה.

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודש
של מן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

המשך מעשיות על רבינו מדכי שרעבי
זצוק"ל מייסד ישיבת נהר שלום

הווילון, ולמחרת בבוקר, בתפילה, היה רבינו רומז לו
על כך. באחד הלילות, כשעבר ליד ביתו של רבינו,
ראה כי רבינו יושב בחצר, שלא כהרגלו, ולומר.
לתמיהתו, אמר לו רבינו כי צבעו וסיידו את הבית
והדיח מפריע לו, ולכן הוא יושב בחצר. כשנשק את
ידי רבינו ובא לילך, אמר לו רבינו: "ביום דרך"
(תהלים עז כ), ולא הבין את כוונתו. הסביר לו רבינו
כי מילת 'ביום' היא ר"ת של המילים: ב'טוב י'לך מ'זר,
שזוהי הברכה שמברכים איש את רעהו כשנפרדים

כירחי קדם לזכות להמשיך ליהנות מהעונג האמיתי
ההוא.

והן עתה מיום שכבה הנר המערבי, ושקעה שמשו
של מורנו ורבינו זיע"א, קוינו לאור ואין, ורשפי
געגועים מתעוררים בליבנו היכן הודנו והדרנו,
ואנו מגסים לדמות מילתא למילתא ולהחזיר עטרה
ליושנה, אך כיתרון האור מן החושך, קן
יתרון האור של רבינו זיע"א, מרשימו
של האור שהשאיר במקום הקודש
הזה, כי כל זמן שהיה הרב
זיע"א, היה מאיר לנו באור
ישר, והן עתה אינו אלא אור
חוזר, ועם כל זה עיננו לי-ה
תלויות, להשתדל ברוב
תעצומות לעורר חדויות
דלעילא לעשות נחת רוח
לפניו יתברך. עכ"ל.

בענין זה סיפר מו"ר
ועט"ר שליט"א,
שבצעירותו, באחת
השבתות, רבינו האריך
בשיעור זה מאוד, ולא שם
ליבו שהשעה מתאחרת.
הרבנית שרעבי ע"ה קראה
לו, ואמרה לו לומר לרבינו את
המילים: "רגלי עמדה כמישור".
וכשכא לפני רבינו ואמר לו דבר זה,
מיד הורה רבינו לסיים את השיעור ולומר
קדיש. לאחר סיום הקדיש, הסביר רבינו ואמר
לו: הרבנית התכוונה לומר שהיא רעבה, והיינו
שהשעה מאוחרת וצריך לסיים השיעור, שכן ר"ת
של הפסוק: רגלי עמדה כמישור - ר"ת רעב.
וידוע שכן היה מנהגה מידי פעם כשרבינו היה
מאריך בשיעורו.

ברכת לילה טוב

מו"ר ועט"ר שליט"א רגיל לספר, שכשהתחיל
ללמוד בישיבת "פורת יוסף", מידי ערב, היה חוזר
לכיתו בשעה 21:30, והיה משתקק עד מאוד לראות
את פניו המאירות של רבינו, לאחר שיום שלם
לא ראה את זיו פניו. כשהיה עוכר ליד ביתו, היה
עומד שם כמה דקות ושומע את מו"ר עוסק בתורה,
ומקווה שאולי גם יצליח לראות את רבינו מאחורי
הווילון. לפליאתו, פעמים רבות היה רבינו מסיט לו

כמלאך משרת עליון

במילים אלו התבטא מו"ר ועט"ר
שליט"א בהקדמה לסידור הכוונות
"רחובות הנהר", בפרק על "תפילות
שבת קודש" ו"אור השבת":

"ואני, בהעלותי על לכבי

זיכרון ימי עלומי, בבואי

בלילי שבתות לחצרות הקודש

של היכל הישיבה הקדושה,

ישיבת המקובלים 'נהר

שלום', ובתוכה

כעין החשמל,

הוא התנא

האלוקי,

והדרנו,

ח ק"ל,

בוצינא קדישא,

רבינו מדכי

שרעבי זיע"א, כולו

כאדרת תפארת, דמי

לבר אלהין מלוכש

בבגדי לכן כמלאך

משרת עליון, ועמו עדת

המכוונים חלקם בחיים ה'

עליהם יחיו, עטופים בטלית מהודרת,

וסידור רבינו הרש"ש זיע"א בידיהם,

ובקול חוצב להבות אש אומרים קבלת

שבת, ועולה בקודש רבינו המקובל

הצדיק ר' ציון ברכה זצוק"ל, שהיה עומד

חזן ככוונת הרש"ש בקולו הנעים, ופניו

מאירים כלהבות אש.

ומורנו הרב זיע"א יושב בכסאו כמלך,

ומו"ר אבי ועטרת ראשי על ידו, ואז היתה

התפילה ממש תענוג והתרומומות של

מעין עוה"ב, והיה המקום הקדוש הזה

ממש מקום גן עדן שכאריך, מעין עולם

הבא יום שבת מנוחה. והיה במקום

שמחה גדולה מאוד והארה גדולה

עד כדי כך שהיינו מרגישים שאנחנו

לא עומדים בקרקע אלא מרחפים, מי יתנני

על יד בנין הישיבה

בערב, והוסיף לומר לו שהתשובה שמשיבים על
כך אף היא רמוזה בהמשך הפסוק הנ"ל, שכתוב
שם: "ושכילך במים רבים", מילת 'במים' היא ר"ת
ב'רחמים מ'רובים י'קץ מ'זר.

צופה למרחוק - שידוכים וזיווגים

לא פעם ניגשו לרבינו בחורים שהגיעו לפרק 'האיש
מקדש' ובאו לשאול את פיו הקדוש על הצעת
השידוך. וידע רבינו לומר בכיור אס זיווגים יעלה
יפה, ומה יהיה עימם, הייטב או לא ח"ו, ורבינו היה
עונה לכל אחד בדקדוק לפי ענינו.

עם חכם עובדיה

לו, "כבוד הרב, דע לך שכל מה שזכיתי ללמוד כל ימי חי ולסגל תורה ומצוות ומעשים טובים, לא עזר לי בשמים כמו השנתיים וחצי שישבתי לשמוע תורת הסוד בלי להבין. אין להתאר ולשער מעלת הלימוד הזה כאן בעולם העליון, וזה מה שעזר לי יותר מכל מה שעשיתי כל ימי חיי". ואח"כ שאל אותו הרב מתי תבוא הגאולה, ואמר לו, "קרוב ולא קרוב" - כלומר, אם ילמדו זוה"ק וסודות התורה, הגאולה קרובה מאוד ותהיה ברחמים.

הרי לפניך חביבי, - המשיך מורינו הרב -

שלימוד הזוה"ק מרומם מכל לימוד, וזה שעזר לו בעולם העליון. ואם לא די לך בזה, אביא לפניך ג"כ מה ששמעתי מהרב הגדול רבי יעקב הדאיה שליט"א ששמע דבר זה מפי אבותיו, שזקנו החכם השלם המקובל האלהי כמוה"ר שלום הדאיה זצוק"ל, שהיה ראש מקובלי "בית א-ל". אמר לו חמיו הרה"ג הדיין המצויק, ראב"ד חאלב, כמוה"ר יצחק לבטון זצ"ל בסוף ימיו, שכל ימיו הוא למד רק נגלה וכעת הוא רוצה ללמוד גם תורת הסוד. שאלו, "מה נלמד?" והלה השיבו, "הטוב ביותר שנגלמד" עץ חיים". וכך היה, במשך שנתיים עסקו כל היום כולו בספר הקדוש "עץ חיים", יום יום, ולאחר שנתיים עשו סיום עם סעודה חשוכה והיו שמחים מאוד.

לאחר תקופה קצרה נפטר רבי יצחק לבטון זצ"ל לחיי העולם הבא, ובא בחלום לחכם שלום הדאיה זצ"ל, ואמר לו, "דע לך, כי כל מה שלמדתי כל ימי חיי והייתי דיין ועסקתי יומם ולילה בתורה, לא עזר לי בשמים לזכות לקדש כמו השנתיים ימים שלמדנו יחד תורת הקבלה בספר הקדוש 'עץ חיים', ואין לך לשער ולתאר מה עושה ופועל לימוד זה בעולמות העליונים, אם לאדם עצמו הלומד, ואם על כללות עם ישראל. לכן בבקשה ממך תזכה את כל החכמים וכל החכרים ותשדל אותם לעסוק בתורת הח"ן בסודות התורה בזוה"ק, כי אפילו בגירסא בעלמא בונה עולמות פירות ופירות פירות.

הקדוש "דעת ותבונה" למור"ר רשכבה"ג בעל ה"ק איש חי" זיע"א, ואז היה הציבור הולך לביתו לשלום.

תורת הסוד גם בלי להבין

אמר מורנו הרב שליט"א: "אספר לך ידידי כמה פועל לימוד הזוה"ק וסודות התורה, גם כשהאדם לא מבין אלא קורא בגירסא בלבד. וכך שמעתי מפי מור"ר הגאון הגדול המקובל האלוקי ראש ישיבתנו, מוה"ר מרדכי שרעבי זצוק"ל, שסיפר לנו כאשר למדנו באחד ממוצאי שבתות בלימוד הספר הקדוש "ראשית חכמה", שראה בחלום את רבי יצחק כהן זצ"ל - שהיה אחד מחכמי הכורדים בשכונתנו, והיה חסיד וצדיק ירא שמים וגרים באורייתא תדירא (גם את בנו הכרתו וגם הוא היה תלמיד חכם גדול שלמד כישיבת "פורת יוסף"). ובסוף ימיו, היה בא ללמוד אצל מורנו ורבינו, והיה יושב בשיעורים של "עץ חיים" ושער הכוונות, אבל מכיוון שלא עסק בתורת הח"ן ורק עתה בעת זקנותו בא, היה רק שומע, והיה אומר, "עוד קצת ואני אתחיל להבין". וכך ישב שנתיים וחצי, ואח"כ נפטר לחיי העולם הבא.

וכאמור בא רבי יצחק כהן בחלום למור"ר, והרב שאל אותו בחלום, "רבי יצחק מה המצב למעלה?" ואמר

עם תלמידיו בישיבת המקובלים משמאל רבינו שלום שמואל

מעשה היה באחד שהתייעץ עם רבינו על שידוך שהוצע לו, ואמר לו רבינו שלא כדאי לו להתחתן עם המוצעת לו. אולם, הלה לא שת ליבו, כי חשב שהיא דווקא מתאימה לו מאוד. בסוף, אחר זמן מה מתחתנתו, סבל מכאלה קשיים גדולים עם אשתו, עד שהוכרח לגרשה.

ועוד היה מעשה, באחד ששאל את רבינו על איזו בחורה, ואמר לו רבינו שאין זה השידוך שלו, אלא בעוד כך וכך ימים, יציעו לו בחורה בשם פלונית בת פלוני, והיא הזיווג המיועד לו. וכך היו מעשים שבכל יום.

הוסיף מורנו הרב שליט"א: גם חמותי הצדקנית שהייתה קשורה מאוד לרבנית לאה שרעבי והייתה מלווה אותה לדרשות שהייתה מוסרת לנשים צדקניות, ביקשה ברכה מרבינו מרדכי עבור שידוך לבתה, אמר לה הרב שרעבי "הבת שלך תתחתן עם הבן שלי". חמותי התביישה לשאול לפשר הדבר ולא הבינה את דברי הרב, שהרי ידוע שלרב שרעבי לא היו ילדים. אולם לאחר שבייתה השתדכה עימי ובס"ד נכנסנו בכרית הנישואין אמרה חמותי לרבנית לאה ע"ה שעתה מכינה היא את דברי הרב, לפי שהרב והרבנית היו קוראים לנו הילדים שלהם.

שיעור המוסר במוצאי שבת

בשיעור זה היו המגידים, אשר הופקדו לקרוא את דברי ה"ראשית חכמה", מור"ר הרב שרעבי, חסידא קדישא, יחד עם תלמידו המובהק, זקן המקובלים רבינו שלום שמואלי שליט"א. לאחר קריאתו, היה רבינו זיע"א מבאר כל מאמר ומאמר, ומחדיר בלב השומעים יראת שמים וחשק גדול ללימוד התורה, כשהוא מתבל את דבריו בסיפורי קודש ומילות התעוררות לקיום התורה והמצוות.

מלבד ספר "ראשית חכמה", היה רבינו ממליץ מאוד ללמוד מוסר מתוך הספר "פלא יועץ", שחברו הגאון המופלא ר' אליעזר פאפו זצוק"ל. הוא היה אומר, שספר זה הכל כלול בו, ודברי תוכחתו היוצאים מעומק הלב, יורדים חדרי בטן ופועלים על לב הלומדים בו. המחבר הקדוש אף הוא העיד על חיבורו באומרו: "כי מי האיש החפץ להיות מזומן לחיי העוה"ב, יקיים מילי דספר 'פלא יועץ' להיות שלם בכל מידה טובה והנהגה ישרה".

לימוד זה, מתוך הספר "ראשית חכמה", היה מסתיים בזמן צאת השבת לפי שיטת רבינו תם, שבידוע רבינו זיע"א היה מקפיד על קדושת השבת מאוד. לאחר לימוד זה היו מתפללים ערבית של מוצאי שבת קודש, ולומדים מעט בספר

היכול מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

המשך הלכות ברכת האילנות

**האם צריך לברך על ב' מינים או אפילו ב' אילנות
ממין א'?**

כתב הבא"ח (שם) שיש מדקדקים לברך על ב' מינים, וכתב בחזו"ע (שם) שהמברך על מיני אילנות רבים הרי זה משובח, וכן מבואר בכה"ח (סי' רכו אות ב) שיש לברך על אילנות רבים כדי להעלות יותר ניצוצי קדושה.

אדם שאין לו אלא אילן א' מה יעשה?

מלשון הבה"ח והאורל"צ משמע לכאורה שלא יברך אא"כ יש לו ב' אילנות, אמנם דעת החזו"ע (ברכות עמ' תנו - תנח) שאם אינו מוצא אלא אילן א' יברך עליו, וכן הביא שכן דעת הגר"מ מוזה (פרח מטה אהרן עמ' ע) וכן דעת האחרונים (הגרש"א, הגר"מ פיינשטיין, ועוד) שאפשר להסתמך עליהם אם אינו מוצא ב' אילנות.

האם לברך ברא"ח ניסן ביחיד או אח"כ ברבים? הדבר תלוי במח' הפוסקים, לדעת המשנ"ב (באור הלכה סי' תכו סי' ד"ה אלא ובשעה"צ סי' רכט א) מעלת 'ברוב עם' עדיפה על מעלת 'זרזים מקדימים', ולדבריו ימתין לברך ברוב עם. אמנם דעת החזו"ע (פסח עמ' כד, וחזו"ע חנוכה עמ' שסז), והברכת ה' (פ"ד לא) שמעלת 'זרזים מקדימים' גדולה ממעלת 'ברוב עם'.

**אדם שראה פעם אחת אילנות מלבנים ולא
בירך ולאחמ"כ ראה שוב האם יכול לברך בפעם
השנייה?**

כתבו המשנ"ב (סי' רכו ס"ק ה) והכה"ח (סי' רכו אות י') ובברכת ה' (פ"ד אות מו) שיוכל לברך בפעם השנייה, וכן נראה מסתימת לשון השו"ע, וכתב בחזו"ע (ברכות עמ' תסו) שאינו דומה לברכת שהחיינו ש"א שאין לברך על ראייה שנייה, שברכת שהחיינו נתקנה על השמחה,

משא"כ ברכת האילנות שהיא ברכת ההודאה, ועוד כתב (פסח עמ' כה) שאף שיש פוסקים שכתבו שאין לברך בראייה שנייה, מ"מ המנהג לברך בראייה שנייה, ובמקום מנהג לא אמרין סב"ל, ומ"מ לכתחילה לא יכניס עצמו למחלוקת ויראה לברך בפעם הראשונה, וכתבו בפסקי תשובות (סי' רכו אות ז) ובהליכות מועד (חודש ניסן אות ה) שאם אין בדעתו לברך עתה לא יתבונן בלבלוב הפרחים.

**האם מותר לברך על אילנות שנטעו באיסור
בשביעית או שנעשתה בהם מלאכה באיסור
בשביעית?**

כתב באורל"צ (ח"ג פ"ו אות ג) שעל אילן שננטעהו בשביעית באיסור אין לברך, כיון שכל קיומם הוא נגד רצון הבורא, כמבואר ברמב"ם (פ"א מהל' שמיטה ויובל הי"ב) "הנטע בשביעית בין בשוגג בין במזיד יעקור" וכו', אולם על אילן שרק עשו בו מלאכות באיסור כתב באורל"צ (שם) כיון שאין קיומם נגד רצון הבורא, וכן כתב הגרש"א (הליכות שלמה פכ"ג אות ל), אמנם דעת התשובות והנהגות (ח"ס סי' כז אות יד) שאין לברך על אילן כזה כיון שמ"מ נעשתה עבירה באילן.

**הנוסע ברכבו ורואה אילנות דרך זכוכית החלון
האם רשאי לברך?**

כתב באורל"צ (ח"ג פ"ו אות ב) שרשאי לברך ואין הזכוכית נחשבת להפסק, וכן משמע בחזו"ע (פסח עמ' כט) שאם יש לו משקפיים אף שהם כהות מותר לברך. ואף שהראיה היתה לרגע אחד ג"כ יכול לברך. אמנם באופן זה הוא יפסיד את כל הלשם יחוד והמזמורים שלפני הברכה.

על כמה אילנות צריך לברך?

דעת הבא"ח (מקבציאל פצ"ו אות ט) והאורל"צ (ח"ג פ"ו אות א) והחזו"ע (פסח עמ' יג - יד) וכן דעת ברכת ה' (פ"ד בל' לב) שצריך לברך על ב' אילנות ואין חובה שיהיו ב' מינים, אמנם דעת הגר"מ פיינשטיין (רבבות אפרים ח"ח סי' עז) והגר"ש וואזנר (מבית לוי פסח עמ' ד') וכן הגריש"א (ישא יוסף ח"ב עמ' סט) שאפשר לברך גם על אילן אחד,

וכן מסופר על הגרש"א שבירך על עץ אחד ברכת האילנות, ושאלו אותו הציבור למה הרב מברך רק על אילן אחד ולא על ב' אילנות, אמר להם בגלל שהעץ היחיד שאנו מברכים עליו הוא של אשה אלמנה, ומי שעובד את ה' צריך תמיד לעשות משקל מה עדיף ואיזה חומרה יש לקחת, ולכן עדיף לשמח אשה אלמנה שיש לה שמחה גדולה שאנחנו מברכים על האילן שלה מאשר להחמיר ולברך על ב' אילנות.

מעשה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

הספה שהתלכלכה

שאלה: שמואל ביקש משכנו יצחק אם יוכל להשאיל לו את הפטישון והמכרנה לצורך צביעה ותיקונים שעליו לערוך בסלון ביתו לקראת הפסח, בינתיים גם ביקש ממנו להניח אצלו בסלון ביתו את הספה שישמור לו עליה כדי שלא תתלכלך במהלך הצביעה, יצחק נאות לכך והשאיל לו את המכרש ואף הכניס את הספה אל ביתו למשך כמה ימים בתנאי שיכולים הוא וב"כ גם לישב עליה, בעוד הספה בביתו ישב עליה יצחק ופסחאם הרגיש מאוד לא טוב והקיא על הספה עד שגרם לה נזק גדול. באו שניהם לשאול האם חייב יצחק לשלם על הנזק או שמא יש לפטור מדין שמירה בבעלים.

תשובה: דין שמירה בבעלים שפטור הוא כשומר ולא כמזיק, אך יש מחלוקת אם היזק שלא בכונה חשיב פשיעה בבעלים, ויכול יצחק לטעון קום לי כחסוכרים דהוי פשיעה בבעלים ולהיפטר.

הנימוק: מדין תורה שומר שפשע חייב לשלם, אך באופן שכאשר קיבל עליו את השמירה היה בעל החפץ עובד אצל השומר הוא פטור מדין בעליו עימו. וכתב הרמב"ם (אישות פכ"א ה"ט) האשה ששכרה כלים בעת שעושה מלאכותיה בתוך ביתה פטורה, ותקנת חכמים היא משום שלום בית. שלא תמנע מלעשות מלאכות ונמצאת קטטה ביניהם. והראב"ד השיג עליו וסובר שאין זה תקנה אלא שכך הוא דין תורה שתהא פטורה מפני שהיא שמירה בבעלים, שהרי בעלה שכר לה בכל שעה, והיו כדרך כל שומר בבעלים שהוא פטור. וביאר הרב המגיד שד' הרמב"ם שאין זה שמירה בבעלים כיון שהבעל אינו שכור לה בכל שעה, אלא רק בשעה שהבעל מתעסק בצרכיה, וא"כ האשה שומרת גם כשאין בעליו עימו והדינו כשאנו מתעסק בצרכיה. ולכן כתב שפטורה רק משום שלום בית, ועכ"פ נמצא שגם להרמב"ם אילו היה לה פטור בעליו עימו, היתה האשה פטורה על שכירת הכלים, ואין לה דין מזיק, אלא דין פשיעה. וביאר המשנה למזל הטעם כיון שאין היא מתכוונת להזיק, אלא הרי היזק שלא בכונה, ולכן נחשב זה לפשיעה ופטורה בבעלים. ועי' בפ"ה (קע"ג) שהביא שיש חולקים על סברא זו, אך יכול לומר קום לי ולפטור עצמו. ולפי זה גם יצחק שהקיא על ספת הפועל שלו כיון שעשה כן שלא בכונה יכול הוא לטעון דהוי פשיעה בבעלים ולפטור עצמו.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אהרן
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

זריזות ומתינות

"והנשיאים הביאו את אבני השפה" (שמות לז, כז) א"ר נתן מה ראו נשיאים להתנדב כחנוכת המזבח בתחילה, ובמלאכת המשכן לא התנדבו בתחילה? אלא כך אמרו הנשיאים: "יתנדבו צבור מה שמתנדבין, ומה שמחסרין אנו משלימים אותו". כיון שהשלימו הציבור את הכל שנאמר "והמלאכה היתה דים" (שמות לז, ז), אמרו הנשיאים: מה עלינו לעשות הביאו את אבני השפה, ולכן התנדבו כחנוכת המזבח תחילה, ולפי שנתעצלו מתחילה נחסרה אות משמם והנשאם כתיב. (רש"י) **העצלות היא מגרעה באדם, הזריזות היא מעלה** - איתא בפסחים (ד'). "זריזים מקדימים למצוות", מצוה הבאה לידי אל תחמיצנה, יש להזדרז, יש להישמר שלא יתעכב אפילו מעט פן תתבטל המצוה, וכן אמר דוד נעים זמירות ישראל "חשתי ולא התמהמתי לשמור מצוותיך" (תהילים קי"ט), שמעתי ביאור בשם האור החיים הקדוש, שלכאורה יש כפילות בדברי המזמור שהרי אם חשתי בודאי שלא התמהמתי, ולמה כפל דוד המלך פעמיים את הדבר? אלא שיש בני אדם שזריזים מאוד אבל לא מפני שהם זריזים כמדותם, אלא מפני שלפני זה הם התמהממו והתעצלו ועשו הכל לאט, ועכשו הם ממחרים מאוד מפני שאין להם כבר זמן, דוד המלך אומר חשתי ואני זריז ולא התמהמתי כלומר לא מפני שהתעצלתי אלא שאני זריז לשמור מצוותיך

וכבר כתב הרמח"ל (מסילת ישרים פ"ו) שצריך פיקחות רבה להינצל ממוקשי היצר שלא יתערב במעשיו וזריזות גדולה לאחוז במצוות ולזכות בהם שלא תאכזרנה שכמו שהיצר הרע משתדל להפיל את האדם בחטא באותו מידה משתדל למנוע אותו מן המצווה, ולכן אין להשהות את עסק המצווה אלא לעשותה תכף שהרבה עיכובים לדבר, וכמו שמצינו בהמלכת שלמה שאמר דוד להמליך את שלמה בגיחון התפלל בניהו בן יהוידע שלא יהיו עיכובים, ואף על פי שהיתה הבטחה ברורה מהקב"ה ששלמה ימליך במנוחה ובשלום ללא טרדות אם כן מדוע להתפלל? אלא שהרבה מקטרגים יעמדו מכאן ועד הגיחון. (כלומר אפילו בדבר המוכח עלולים להופיע עיכובים ומניעות על כן חובה עלינו לא להשהות את הדברים אלא לעשותם מיד. (עיין בראשית רבה עו, ב)

ולכן יש הכרח לעשות את הדברים בזריזות ומיד כי אם מתחילים להתעכב אזי עוברים מדבר לדבר עד שנשכח כלא היה, וכך ביאר הגר"ח בשיחות מוסר (ל"א, ל"א) את דברי הגמ' בכתובות (סג:) "ר' חנינא

המעשה גדולה היא ונשגבה, אולם יש להבין כיצד זה הסכים ר' פרידא לזה, והלא כשלימדו ר' מאות פעם בודאי שהיה כזה בטול תורה, ואף על פי שנאמר 'מתלמידי יותר מכולם', ומהלימוד עם התלמידים וההסברים וודאי שמתחדש לרב רעיונות נוספים, מכל מקום מלימוד זה שלימד כל כך הרבה פעמים אותו דבר כנראה שלא נוסף לו' פרידא כלום, ואם כן איך זה באמת עשה כן ולא חשש מביטול תורה ומביטול זמן כל כך יקר? וכנראה שכוננה היתה לו' פרידא שכלימוד זה יתרגל ויתאמן במידת פרידא במידת המתינות והסבלנות, להחזיק את עצמו ולחזור שוב. **רואים שאנשים מסתכסכים ביניהם, נפרדים ומתגרשים אפילו על דברים קטנים, ואף עושים מעשים שכל חייהם מצטערם על כך,** מגיבים במהירות, מתרגזים ומיד מסיקים מסקנות לפי ההרגשה הרגעית, ללא כל הגיון ומחשבה, וכך קורה בחיים שבגלל דברים פטושים שכאלו כגון פגיעה בכבוד, או יחס לא הוגן אפשר להפסיד מקום פרנסה או להסתכסך עם קרובים וחברים. בחיים יש ניסיונות וצריך ללמוד שפעמים כשאין מתינות וסבלנות נכונה, כשלא נותנים את הדברים על משקל המאזנים עלולים להפסיד.

אצל הכוהנים תיקנו "גט מקושר" פירוש - שאחרי כל שיטה בכתב הגט היו תופרים אותו ומחתימים עדים כדי להמתין שמא יחזור בו הכהן ולא יגרש את אישתו. (מפני שכהן אסור בגרושה, ואם יגרשה כבר לא יוכל להחזירה. עין ב"ב קס:) יש מעשים שאין להם תיקון צריך בהם הרבה מתינות וישוב דעת קודם עשייתם.

אנשים רצים, עושים הכל מהר, אין זמן, כל דבר במהירות רבה עם תגובות מידיות. מעשיהם בדרך כלל גורמים להם ולכל סביבתם להיות לחוצים יותר ולא רגועים ואף על פי שממהרים הם בכל זאת ההפסד גדול יותר. יש להיות זריז, אבל לא לחוץ. כולם ממחרים חוששים שלא יספיקו, נעשים לא רגועים. הרגשה זו משפיעה על כל מעשיהם והתנהגותם ואישיותם ואף על כל הסובב אותם. שנו באבות (א, א') "הוו מתונים בדין" ופירש ר"ע מברטנורה שאפילו מכיר את הדין על בוריו שכבר חן דין שכזה כמה פעמים ומכיר את ההלכה בוודאות, בכל זאת צריך להמתין קודם הפסיקה, שמידה זו היא הכרחית לא להגיב ולפסוק מיד שיש תחושה שהדין נפסק ללא מחשבה, שדברים הנעשים בצורה שכזאת במהירות יש בהם הרגשה של חוסר שלמות, שכך אדם חש כשרואה שדברים נעשים מהר שודאי לא נעשו טוב.

זריזות היא מעלה עצומה שאותה הנשיאים בפי רשתנו מלמדים אותנו, אבל צריך לדעת בכל זריזות להיות מתון.

כן חכינאי הוה קאזיל לבי רב בשלחי הילוליה דר"ש בן יוחאי (היה הולך בסוף ימי חופתו של רשב"י לבית המדרש) א"ל איעכב לי עד דאתי בהדך (אמר לו רשב"י: המתן לי עד שיכלו ימי חופתי ואלך עימך לבית המדרש), לא איעכב ליה - לא המתן לו והלך לבד ושאל הרב: והרי נסע ל"ב שנים מדוע לא המתן לו ימים מועטים כדי לילך יחדיו? **אלא "שאין סכנה כסכנת האיהור". כשכבר מחליטים לעשות המצווה אין להניחה אלא לעשותה מיד, עדיף לילך לבד מאשר להמתין אפילו לאדם גדול כרשב"י.** זאת היתה התביעה על הנשיאים במלאכת המשכן, אין לעכב את המצוה או לדחות אותה כי "כיון דאדחי אדחי", וכן שנו באבות (ב, ד) "אל תאמר לכשאפנה אשנה שמא לא תפנה", "ואם לא עכשיו אימתי" (א, טו), ושורשה של תביעה זו מגלים לנו חז"ל היא העצלות.

אלא שצריך לדעת שגם מידת הזריזות אין כוונתה לעשות רק דבריו במהירות וללא מתינות ושיקול דעת, לפי שגם שמדדו במעשיו החיצונים צריך לשמור על שלוות נפש וריכוז מלא לצורך שיקול דעת נכון בכל רגע ורגע לפי שאם יאבד את סבלנותו עלול להפסיד הפסדים רבים, וכמו שמצינו בגמ' עירובין (נד:) מסופר על רבי פרידא שהיה לו תלמיד שהיה מלמדו כל דבר ארבע מאות פעם ורק לאחר מכן היה מבין, יום אחד באמצע השיעור ביקשו את הרב לדבר מצווה, ואף על פי כן המשיך ולימד את תלמידו ארבע מאות פעם כהרגלו, אך הפעם לא הבין, מה שונה הפעם שלא למדת לאחר ארבע מאות פעם? שאלו רב פרידא, 'מאותו רגע שביקשו את הרב לדבר מצוה הסחתי דעתי וכל רגע אמרתי לעצמי הנה עכשיו יקום וילך הרב, עכשיו יקום וילך הרב', השיב התלמיד. אמר לו רב פרידא, הן דעתך ואני אלמד אותך שוב עד שתלמד ולימדו שוב ארבע מאות פעם, יצאה בת קול ושאלה לרב פרידא רוצה שיוסיפו לך ארבע מאות שנה לחיך או שתזכה אתה וכל הדור לעולם הבא, אמר: שנזכה אני ודורי לעולם הבא, אמר הקב"ה תנו לו זו וזו. **ושואל הגר"ח שמואלביץ (שיחות, מוסר ל"ג טו') ואומנם מעלת**

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל

גיל בן אסנת

טל בן מדי

אליהו בן סאלמה

ורד בת יסמין

איל בן יסמין

שילה בן נטלי חיה

דניאל בן ויקטוריה

מאיר בן מדי

מאיר בן אורה

לתרומות והנצחות

03-5520004

מרדכי בן נטלי חיה

יניב בן משה

פריטים טמונים לפרשת ויקהל פקודי

בין פרחי האביב מסתתרים פריטי המשכן מן הפרשה
מצאו את כולם! בהצלחה!

רשימת הפריטים:

1. גרות שבת – שמירת השבת הנזכרת בפרשה.
2. תרומת זהב – נדבת העם לבניית המשכן.
3. תרומת כסף – אחת התרומות למשכן.
4. תרומת נחושת – חומר נוסף למלאכת המשכן.
5. צמר תכלת – חוטי הבד למשכן.
6. צמר ארגמן – אחד מצבעי הבדים.
7. צמר תולעת שני – צבע אדום לבדי המשכן.
8. עורות אילים מאדמים – כיסוי המשכן.
9. עורות תחשים – הכיסוי העליון של המשכן.
10. עצי שיטים – העץ לבניית הכלים והקרשים.
11. שמן למאור – להדלקת מנורת הזהב.
12. בשמים לשמן המשחה – להכנת שמן הקודש.
13. בשמים לקטורת – להקטרת הקטורת.
14. אפוד – מבגדי הכהן הגדול.
15. חושן המשפט – החושן עם האבנים.

מצא את ההבדלים

גלו את 15 ההבדלים בין שתי התמונות מן הפרשה
מי שמוצא הכי הרבה – מנצח!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

פרשת חיי שנה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בוזרה הקדוש

הורש ניסן - פרשת חיי שנה

מצרים מעימנו בימי העומר הקדושים שנטהרים בהם אל ה'.

ויעיין באור החיים פרשת בשלח שעל ידי שיהודי יורד ועולה, הירידה היא גם בשביל אחרים לברר את ניצוצותם ואז גם הם חוזרים בתשובה, ולכן בר"ח ניסן יש הארה גדולה שהוא ראש ראשי חודשים שזה כפרה גדולה וזה עניין של ראש השנה בפנימיות ויום שבת הגדול שהוא עשירי בניסן הוא עניין יוה"כ ופסח הוא כבחינת הסוכות וכו'.

וידוע ש-ד' פרשיות אלו שזוכים להם עם ישראל בשבתות שסימנם שזוף: ה' שקלים, זכור ופרה, החודש. הם כנגד ארבעה מוחין שיש בכל פרצוף ופרצוף בעולמות העליונים, וכנגד זה יש באדם ארבעה מוחין, והם: חכמה בינה, חסדים וגבורות. פרשת "שקלים" היא כנגד מוח החסדים דדעת, שאותו מתקנים ע"י הצדקה והחסד שאנחנו עושים.

פרשת "זכור" היא כנגד מוח הגבורות דדעת, שאותו מתקנים ע"י הגבורות והדינים שאנחנו משתמשים בהם כנגד הרשעים, כגון מחיית עמלק והמן, שכידוע מכים אותם ע"י הגבורות הקשות הנרמזות בברכת האל הרב את ריבנו והדן את דינו וכו', שיש שם חמש נ"ו, שכל נ"ו היא גבורה קשה כנודע, כנגד חמש גבורות מנצפ"ך.

פרשת "פרה" היא כנגד מוח הבינה, שמתקנים אותו ע"י הטהרה והקדושה, ופרשת פרה היא מטהרת את האדם, שהתשובה היא באמא העליונה המטהרת ומנקה את האדם מעוונותיו.

פרשת "החודש" היא כנגד מוח החכמה שמתקנים אותו ע"י ראש חודש, כמ"ש ראשית חכמה, כי החכמה היא בראש כנודע, כי חדשי השנה כולם הם כנגד אברי הראש, וכמ"ש רבנו האר"י ז"ל בדורושי ר"ה, תשרי כנגד הגולגולת, חשון כסלו כנגד ב' אזניים, טבת שבט כנגד ב' עיניים, אדר כנגד החושים, והפה נתקן במה שמקדשים ישראל את החודש בפייהם. והם האברים המנהיגים את כל גופו של האדם לתורה ולמצוות, עוד נודע שאלו הפרשיות ג"כ כנגד ארבע אותיות הוי"ה ב"ה, וכנגד ארבעה חושים שבאדם ראייה, שמיעה, ריח, דיבור, והם הכנה לקראת השנה הבאה עלינו לטובה המתחדשת בחודש ניסן ראש לחדשים. ה' יזכנו לתקן הכל.

חידש "ששעה אחת בחודש ניסן חשובה כיום שלם במהלך השנה". כתב החיד"א (לב דוד פ' ל' מס' חסד לאברהם אוולאי נהר מ"ו) "שבכל שנה ושנה שלושים יום קודם ימי הפסח הקב"ה מוציא את נפשותם מהיכלות הטומאה לאט לאט עד שבכלל הפסח נפשותם פטורים ובני חורין" עיי"ש.

וידוע שמצוות קידוש החודש היא עמוקה מיני ים, והמצווה הראשונה בחומש שמות כאשר נבחרו ישראל לעם ה' היא מצוות קידוש החודש, ואילו בחומש בראשית ישנם שלוש מצוות: א. פרו ורבו, ב. מילה, ג. וגיד הנשה.

עוד מובא בפרשת פנחס את סדר הקורבנות של המועדים שבכל מועד יש קורבן עולה ומוסיפים גם שעיר חטאת מלבד העולות, ובשעיר החטאת של ראש חודש נאמר מילה נוספת שלא כתובה בשאר מועדות, והיינו שעיר חטאת לה', והגמ' שואלת מדוע נוסף המילה חטאת ל - ה' אצל ר"ח, ועונה הגמ' אמר ה' הביאו עלי כפרה שמיעטתי את הלבנה.

וודאי שאין הדברים רק כפשוטם, אלא עניין מיעוט הירח הוא מדברים העומדים ברומו של עולם בסוד נותן ומקבל, שבידה ותיקון, נסיון של נפילה והתגברות, ועל כן יש ללמוד מכאן יסוד גדול שכאשר אדם מרגיש שאינו יכול להתגבר על היצירה צריך לדעת שכיון שהדבר מוכרח הוא לטובתו בכדי שיוכח להתגבר הקב"ה בצער על אותו היהודי באותה עת שיש לו נסיגות, ועל כן ה' מושך ממקום גבוה מאוד בעולמות העליונים (רד"א) רחמים עצומים ממקור הרחמים מעל מידת הדין וה' מושיעו.

וזהו עניין שעיר ר"ח, דהיינו שה' מושיע את עם ישראל על ידי שעיר זה בכח חסדים ולא בכח זכויות, וזה סוד ראש חודש ועניין 'החודש הזה לכם ראש חודשים', שמושכים אור לכל ראשי חודשים של כפרה כפי שכתוב זמן כפרה לכל תולדותם וכו' ולכן עושים יו"כ קטן ותפילות בער"ח.

ובימינו רואים זאת בחוש שיש מליוני בעלי תשובה אמיתיים שזוכים לחזור לכור מחצבתם, וכל תהליך עצום זה שהוא הכנה לגאולה השלימה הוא על ידי מתנת חנים של ה' בכח זכות אבות, אור רוחני אלוקי מגיע לנשמות ומקבלות התעוררות להיכנס לעול תורה ומצוות עם כל הקשיים העצומים שזוכים לעמוד בהם ובמכשוליהם בדרך לכבוש את היעד, ונכספים להתקרב אל ה' ותורתו בכל מאודם וזהו החסד של מתנת החנים הוא סוד שעיר ר"ח, ולכן לאחר שזוכה לאור גדול זה שאז כולו מלא שמחה וכיסופים לאחר מכן הרי הוא צריך לעשות את כל ההשפעות גם מלמטה למעלה וצריך לעשות הכל מעצמו כיציאת מצרים, ואח"כ הוצאת

כפרת שמיני נאמר ויהי ביום השמיני - ופירש רש"י שמיני למילואים, הוא ראש חודש ניסן, שהוא המשכן בו ביום נטל עשר עטרות השנויות בסדר עולם (פרק ז):

ובמדרש (בראשית רבה) מובא בזה הלשון עשר עטרות נטל אותו היום, ראשון למעשה בראשית, ראשון למלכים, ראשון לנשיאים, ראשון לכהונה, ראשון לשכינה, שנא' (שמות כה) ועשו לי מקדש, ראשון לברכה, ראשון לעבודה, ראשון לאיסור הבמה, ראשון לשחיטה בצפון, ראשון לירידת האש, שנא' (ויקרא י) ותצא אש מלפני ה' וגו'.

נמצא שיום זה הוא יום עצום ביותר יום בו הוטל על אהרן קדוש ה' לעשות את התפקיד הגדול ביותר בעולם, דהיינו להביא את השכינה על עם ישראל על ידי שתדך אש מן השמים לאכול הקורבנות וכפי שכתוב בהמשך (ט ז) "ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עולתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה ה'". והוא יום של כפרה לכלל ישראל ויום של השראת השכינה בעם ישראל וכתוב ברא"ש בפירושו על התורה בפרשת שמיני שבאותו יום נתמנה המלאך מיכאל שר ישראל הכהן העליון שנאמר 'נראה אליכם', 'נראה' אותיות אהרן. 'אליכם' אותיות מיכאל וזכה אהרן להמשיך כהונה לכל צאצאיו.

ומיום בריאת העולם לא הייתה שמחה בעולמות העליונים כיום קדוש זה והוא ראש החודש של ראש החודשים דהיינו ימי חודש ניסן, וכפי שידוע שנחלקו רבי אליעזר ורבי יהושע מתי הוא ראש השנה לבריאת העולם, וכבר הוכרע בכתבי הראשונים והאר"י ל דשני הדעות אמת לפי שיש את הפנימיות של העולמות ואת החיצוניות, ולכן שבת הגדול בשנת היציאה ממצרים הייתה בעשירי בניסן המכוון כנגד יום הכיפורים של חודש תשרי, ונאמר 'ושמרתם את חודש האביב' ודרשו דורשי רשומות אביב נוטריקון אב י"ב.

ואור קדוש זה של יום א' בניסן מתנוצץ בכל שנה ושנה כמבואר בדרשות החת"ס (לז"ך אלול דף ק"ע טו"ב) שביום זה דיבר השי"ת עם משה מתוך הסנה ובחר בישראל, ולעתיד לבא יחנך בית המקדש מר"ח ניסן עד י"ח אייר (דרשות לחנוכה ס"ו טו"ב). וכתב עוד (תורת משה השלם בא מ"ד טו"א) "שכל העולם לא נברא אלא בשביל ראש חודש ניסן". ובזוה"ק כתב (וזהו חדש איכה נ"ו ע"א) שבחודש זה כנסת ישראל מתעטרת בבילה ומתקרבת אליו". **כתב בספר קב הישר (פרק צ"ח) "שבחודש ניסן יש רחמים גמורים ולכן הנשמות הקדושות מתפללות על החיים." השל"ה כתב: "כל ימי החודש קדושים כראשי חודשים" (הובא בחת"ס עה"ת פרשת בא דף נ"ו טו"ב). האבני נור: (שו"ת אנ"ז תחילת סי' של"ו)**

הגנה וביטוח חיים רק בידיים של הקדוש ברוך הוא

מצוות הצדקה מגנה עליך ועל בני ביתך!

לוקחים חלק בחלוקה הגדולה של סלי המזון "קמחא דפסחא"

שע"י מרן הגאון המקובל

הרב בניהו שמואל'י שליט"א

ובנוסף יערוך מרן המקובל שליט"א

**כדיון נפש פרטי
לבני המשפחה**

**ומקבלים עד לפתח הבית
קמיע הגנה ושמירה**

מבורך ע"י מרן המקובל שליט"א

בזמן מלחמת נפוליאון, ערך מרן החרם סופר, "פרוץ נפש" ע"י הקבלה
לכל השמות של אנשי העיר פרשבורג. ובזמן ההפצצות הנוראות,
חרבו כל בתי העיר פרשבורג, מלבד ד' בתים ועם כל זה לא נא אפילו
יהודי אחד. ויהי לפלא גדול!!! (ספר עם לוח שנה מן הדפוס של הדפוס)

חצי סל – 500 ₪

קמיע הגנה ושמירה
וכדיון נפש לבני המשפחה
(ל-3 שמות)

סל מלא – 1,000 ₪

קמיע הגנה ושמירה
וכדיון נפש לבני המשפחה
(ל-5 שמות)

ניתן לקבל את הקמיע בישיבה או בשליחות עד הבית

<< הצטרפו למפעל החסד האדיר!

03-5520004 מכספי מעשרות לכתחילה